ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα) της 5ης Ιουνίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-162/94,

NMB France SARL, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Argenteuil (Γαλλία),

NMB-Minebea-GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Langen (Γερμανία),

NMB (UK) Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Bracknell, Berkshire (Ηνωμένο Βασίλειο),

NMB Italia Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Mazzo di Rho (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τον Ian Forrester, QC, του δικηγορικού συλλόγου Σκωτίας, την Jacquelyn F. MacLennan, solicitor, και τον Α. Καπλανίδη του δικηγορικού συλλόγου Θεσσαλλονίκης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Eric L. White, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Claus-Michael Happe, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, κτίριο Wagner, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), με έδρα τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Dietrich Ehle και Volker Schiller, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων 92/332/ΕΟΚ, 92/333/ΕΟΚ, 92/334/ΕΟΚ και 92/335/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 3ης Ιουνίου 1992, σχετικά με αιτήσεις για την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που εισπράττονται επί ορισμένων εισαγωγών ένσφαιρων τριβέων καταγωγής Σιγκαπούρης (ΕΕ L 185, σ. 35, 38, 41 και 44),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Καλογερόπουλο και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 6ης Δεκεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο, ιστορικό της διαφοράς και έγγραφη διαδικασία

1 Η συμφωνίας περί της εφαρμογής του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ) (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 93· στο εξής: κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979), που εγκρίθηκε, επ' ονόματι της Κοινότητας, με την απόφαση 80/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1979, περί συνάψεως των πολυμερών συμφωνιών που προκύπτουν από τις εμπορικές διαπραγματεύσεις 1973-1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019. σ. 3), προέβλεπε στο άρθρο 8, παράγραφος 3, αυτής:

«Το ποσό του δασμού αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ που καθορίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 2 (...). Κατά συνέπεια, αν διαπιστώνεται μετά την εφαρμογή του δασμού, ότι ο κατ' αυτόν τον τρόπο εισπραττόμενος δασμός υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ, το μέρος του δασμού που υπερβαίνει το περιθώριο θα επιστρέφεται όσο το δυνατό ταχύτερο.»

2 Οι παράγραφοι 5 και 6 του άρθρου 2 του κώδικα αντιντάμπινγκ όριζαν:

«Όταν δεν υπάρχει τιμή εξαγωγής ή όταν είναι φανερό για τις ενδιαφερόμενες αρχές ότι δεν μπορούν να βασίζονται στην τιμή εξαγωγής λόγω υπάρξεως μιας σχέσεως ή ενός αντισταθμιστικού διακανονισμού μεταξύ εισαγωγέως και εξαγωγέως ή ενός τρίτου η τιμή εξαγωγής θα μπορεί να κατασκευάζεται με βάση την τιμή, στην οποία τα εισαγόμενα προϊόντα μεταπωλούνται για πρώτη φορά σε έναν ανεξάρτητο αγοραστή (...).»

«Για να είναι εύλογη η σύγκριση της τιμής εξαγωγής και της εσωτερικής τιμής στη χώρα εξαγωγής (ή στη χώρα καταγωγής) (...) θα αναφέρεται σε τιμές που επιτυγχάνονται στο αυτό εμπορικό στάδιο, το οποίο κανονικά θα είναι το στάδιο της εξόδου εκ του εργοστασίου (...). Θα λαμβάνονται δεόντως υπόψη σε κάθε περίπτωση, κατά τις λεπτομέρειές τους, διαφορές στους όρους πωλήσεως, διαφορές φορολογήσεως και λοιπές διαφορές που επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα των τιμών. Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 5 ανωτέρω, θα πρέπει να έχουν ληφθεί υπόψη επίσης τα έξοδα περιλαμβανομένων των δασμών και των φορολογικών επιβαρύνσεων που μεσολάβησαν μεταξύ εισαγωγής και πωλήσεως, καθώς και τα κέρδη.»

3 Κατόπιν της θεσπίσεως του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 το Συμβούλιο θέσπισε ένα κοινό σύστημα άμυνας στον τομέα του ντάμπινγκ, καταρχάς με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2176/84, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2176/84), κατόπιν δε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2423/88, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2423/88 ή βασικός κανονισμός).

4 Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού:

«Όταν ένας εισαγωγέας μπορεί να αποδείξει ότι ο εισπραχθείς δασμός υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ (...) το υπερβάλλον ποσό επιστρέφεται. Το ποσό αυτό υπολογίζεται σε συνάρτηση με τις μεταβολές που σημειώθηκαν στο περιθώριο ντάμπινγκ. Όλοι οι υπολογισμοί που αφορούν επιστροφές γίνονται σύμφωνα με τα άρθρα 2 ή 3 και βασίζονται στο μέτρο του δυνατού στη μέθοδο που εφαρμόστηκε στην αρχική έρευνα (...)».

5 Το περιθώριο ντάμπινγκ που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εφαρμογή του άρθρου 16, παράγραφος 1, ορίστηκε με το άρθρο 2, παράγραφος 14, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού ως «το ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή κατά την εξαγωγή».

6 Όσον αφορά τον καθορισμό της τιμής εξαγωγής, το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού όριζε:

«Όταν (...) φαίνεται ότι υπάρχει σύνδεσμος ή συμψηφιστικός διακανονισμός μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα (...) ή ότι, για άλλους λόγους, η πραγματικά πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το πωλούμενο προς εξαγωγή στην Κοινότητα προϊόν δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν τιμή αναφοράς, η τιμή εξαγωγής μπορεί να κατασκευάζεται με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείται για πρώτη φορά σε έναν ανεξάρτητο αγοραστή. Στις περιπτώσεις αυτές, πραγματοποιούνται προσαρμογές, ώστε να λαμβάνονται υπόψη όλα τα έξοδα που έχουν ανακύψει μεταξύ της εισαγωγής και της μεταπώλησης (...) και ένα εύλογο περιθώριο κέρδους (...).

Οι προσαρμογές αυτές περιλαμβάνουν, ιδίως, τα ακόλουθα στοιχεία:

(...)

ii) τους δασμούς, δασμούς αντιντάμπινγκ [ο αποκαλούμενος κανόνας του "εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού" ή του double jump] και άλλους φόρους πληρωτέους στη χώρα εισαγωγής εξαιτίας της εισαγωγής ή της πώλησης των εμπορευμάτων».

7 Οι προσφεύγουσες, εξ ολοκλήρου θυγατρικές του ιαπωνικού ομίλου Minebea (Nippon Miniature Bearing), διανέμουν εντός της Κοινότητας ένσφαιρους τριβείς που προμηθεύονται από τις εταιρίες NMB και Pelmec Singapour, οι οποίες ανήκουν στον ίδιο όμιλο.

8 Δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 2089/84 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1984, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ενσφαίρων τριβέων (ρουλεμάν) καταγωγής Ιαπωνίας και Σιγκαπούρης (ΕΕ L 193, σ. 1), επιβλήθηκε δασμός αντιντάμπινγκ 33,89 % επί της καθαρής τιμής, «ελεύθερο στα σύνορα», πριν από την επιβολή δασμού, στις εισαγωγές, εκ μέρους των ευρωπαϊκών θυγατρικών του Minebea, ενσφαίρων τριβέων που κατασκευάστηκαν στη Σιγκαπούρη, μεταξύ άλλων, από τον όμιλο Minebea.

9 Αφού κατέβαλαν τον δασμό αυτό, οι προσφεύγουσες, με εξαίρεση την εταιρία NMB France, υπέβαλαν διάφορες αιτήσεις επιστροφής βάσει του άρθρου 16 του κανονισμού 2176/84. Όσον αφορά τις αιτήσεις που αφορούσαν τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν το 1985 και το 1986, η Επιτροπή εν μέρει τις δέχθηκε και εν μέρει τις απέρριψε, η δε μερική απόρριψη στηρίχθηκε στην εφαρμογή του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» [πανομοιότυπο

κανόνα, στον κανονισμό 2176/84, προς τον κανόνα που περιέχεται στον κανονισμό 2423/88· βλ. ανωτέρω, σκέψη 6, περίπτωση ii]. Συγκεκριμένα, υπολογίζοντας την κατασκευασμένη τιμή κατά την εξαγωγή, η Επιτροπή αφαίρεσε τους δασμούς αντιντάμπινγκ που είχαν καταβάλει οι τρεις προσφεύγουσες.

10 Οι εν λόγω τρεις προσφεύγουσες, θεωρώντας ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» αντίκειται προς υπέρτερες διατάξεις δικαίου, άσκησαν ενώπιον του Δικαστηρίου ευθεία προσφυγή κατά της μερικής απορρίψεως των αιτήσεών τους επιστροφής.

11 Στις προτάσεις του επί της διαφοράς αυτής, που ανέπτυξε στις 21 Μαρτίου 1991 για την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1992, C-188/88, NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-1689, I-1704), ο γενικός εισαγγελέας πρότεινε στο Δικαστήριο να δεχθεί την προσφυγή. Θεώρησε ότι, ενώ στην περίπτωση των διαδικασιών επανεξετάσεως η εφαρμογή του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» παρίσταται απόλυτα δικαιολογημένη, η εφαρμογή του στις διαδικασίες επιστροφής έχει συνέπειες ασυμβίβαστες τόσο με τις ουσιώδεις αρχές της νομοθεσίας αντιντάμπινγκ όσο και με ορισμένες θεμελιώδεις αρχές της κοινοτικής έννομης τάξεως. Πράγματι, για να τερματιστεί το ντάμπινγκ — δηλαδή για να εξαλειφθεί το περιθώριο ντάμπινγκ — και να καταστεί κατά συνέπεια δυνατή η επιστροφή, ο συνδεόμενος εισαγωγέας οφείλει να αυξήσει τις τιμές μεταπωλήσεώς του προς τον ανεξάρτητο αγοραστή κατά ποσό ίσο προς το διαπιστωθέν περιθώριο ντάμπινγκ και όχι περισσότερο. Εν όψει ενός τέτοιου single jump, το οικείο προϊόν δεν θα πωλείται πλέον σε τιμή τεχνητά μειωμένη και, επομένως, δεν θα είναι πλέον αναγκαίο να ληφθούν μέτρα εμπορικής άμυνας. Σε μία τέτοια περίπτωση δεν θα πρέπει, κατά συνέπεια, οι καταβληθέντες δασμοί αντιντάμπινγκ να θεωρούνται ως δαπάνη που πρέπει να αφαιρεθεί από την τιμή μεταπωλήσεως. Διαφορετικά, το αποτέλεσμα θα ήταν η διαπίστωση περιθωρίου ντάμπινγκ ενώ, στην πραγματικότητα, δεν υφίσταται κανένα περιθώριο ντάμπινγκ, ο δε εισαγωγέας θα υφίστατο μια επιβάρυνση που συνιστά δυσμενή διάκριση σε σχέση με τον ανεξάρτητο εισαγωγέα.

12 Με την προπαρατεθείσα απόφασή του NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη. Πράγματι, από την απόφαση αυτή προκύπτει, αφενός, ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» ισχύει τόσο στην περίπτωση της επανεξετάσεως όσο και στην περίπτωση της επιστροφής, δεδομένου ότι ο σκοπός της κατασκευής της τιμής κατά

την εξαγωγή είναι ο ίδιος και στις δύο περιπτώσεις: και στη μία και στην άλλη περίπτωση το ζήτημα είναι, κατά το Δικαστήριο, να διαπιστωθεί το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ. Εξάλλου, το Δικαστήριο τόνισε ότι διαφορετική μεταχείριση των ανεξαρτήτων και των συνδεομένων εισαγωγέων δικαιολογείται από τη διαφορά που υφίσταται μεταξύ των καταστάσεων στις οποίες βρίσκονται όσον αφορά τις πρακτικές ντάμπινγκ και επομένως δεν αποτελεί δυσμενή διάκριση. Επιπλέον, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ των διατάξεων του κανονισμού 2176/84 και των διατάξεων του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979. Τέλος, απέρριψε επίσης τις αιτιάσεις που αντλούνται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και από κατάχρηση εξουσίας.

13 Οι προσφεύγουσες, των οποίων η προσφυγή επομένως απορρίφθηκε, δεν ικανοποιήθηκαν με αυτή τη λύση. Ως προς τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου από τον Ιανουάριο 1987 μέχρι και τον Σεπτέμβριο του 1991, κάθε μία από τις προσφεύγουσες, συμπεριλαμβανομένης της εταιρίας NMB France, υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 16 του βασικού κανονισμού και του άρθρου 16 του προηγούμενου κανονισμού 2176/84, νέες αιτήσεις επιστροφής όσον αφορά τους δασμούς αντιντάμπινγκ που καταβλήθηκαν κατά την εν λόγω περίοδο.

14 Με τέσσερις αποφάσεις (92/332/ΕΟΚ, 92/333/ΕΟΚ, 92/334/ΕΟΚ και 92/335/ΕΟΚ), της 3ης Ιουνίου 1992, σχετικά με αιτήσεις για την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που εισπράττονται επί ορισμένων εισαγωγών ένσφαιρων τριβέων καταγωγής Σιγκαπούρης (ΕΕ L 185, σ. 35, 38, 41 και 44), που κοινοποιήθηκαν τη 15η Ιουνίου 1992 στην NMB (UK) Ltd και τη 16η Ιουνίου 1992 στις NMB France SARL, NMB Italia Srl και NMB-Minebea-GmbH, η Επιτροπή δέχθηκε εν μέρει τις αιτήσεις επιστροφής. Πράγματι, η Επιτροπή αναγνώρισε, με τις αποφάσεις αυτές, ότι τα δικαιώματα αντιντάμπινγκ που εισπράχθηκαν υπερέβαιναν τα περιθώρια ντάμπινγκ λόγω της μειώσεως της κανονικής τιμής που επήλθε στην εσωτερική αγορά της Σιγκαπούρης. Πάντως, οι αιτήσεις επιστροφής απορρίφθηκαν εν μέρει λόγω του ότι, υπολογίζοντας την κατασκευασμένη τιμή κατά την εξαγωγή, η Επιτροπή αφαίρεσε τους δασμούς αντιντάμπινγκ που είχαν καταβάλει οι προσφεύγουσες, εφαρμόζοντας τις ισχύουσες κανονιστικές διατάξεις, ιδίως τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», και αναφερόμενη στην προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής.

15 Υπ' αυτές ακριβώς τις συνθήκες οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις

22 Αυγούστου 1992. Η έγγραφη διαδικασία, η οποία κατ' αρχάς έφερε τον αριθμό πρωτοκόλλου C-346/92, διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου και εξελίχθηκε κανονικά. Με διάταξη της 2ας Ιουλίου 1993, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στην FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations) να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

16 Με διάταξη της 18ης Απριλίου 1994, το Δικαστήριο παρέπεμψε την παρούσα υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21), όπως ισχύει βάσει της αποφάσεως 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994, για την τροποποίηση της αποφάσεως 93/350 (ΕΕ L 66, σ. 29).

17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα), με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 1994, αποφάσισε τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και κάλεσε τους διαδίκους, καθώς και — κατ' εφαρμογή του άρθρου 21, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου — το Συμβούλιο, να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα και να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις. Στις 10 Μαρτίου 1995, οι προσφεύγουσες κατέθεσαν υπόμνημα απαντήσεως. Όσον αφορά τις οικονομικές διαστάσεις της διαφοράς, ιδίως το ζήτημα αν, αφενός, κατά πόσον οι προσφεύγουσες προέβησαν σε single jump, σε double jump ή σε ενδιάμεσο μέτρο και, αφετέρου, κατά πόσον οι τιμές τους μεταπωλήσεως και οι μεταγενέστερες τιμές πωλήσεως εντός της Κοινότητας πράγματι αυξήθηκαν, οι προσφεύγουσες προσκόμισαν λίστες ηλεκτρονικού υπολογιστή στις οποίες είχαν επιλεγεί τρία τιμολόγια προκειμένου να γίνει αντιληπτή η μέθοδος υπολογισμού που χρησιμοποιήθηκε.

18 Με διάταξη της 12ης Ιουνίου 1995, ο πρόεδρος του πρώτου πενταμελούς τμήματος δέχτηκε ότι συντρέχει περίπτωση τηρήσεως του απορρήτου, έναντι της FEBMA, που ζήτησαν οι προσφεύγουσες ως προς ορισμένα στοιχεία των απαντήσεών τους στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου καθώς και ως προς ορισμένα στοιχεία των παρατηρήσεων της Επιτροπής επί των απαντήσεων αυτών. Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Σεπτεμβρίου 1995, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο πενταμελές τμήμα στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η εκδίκαση της υποθέσεως.

19 Στο μεταξύ, οι πολυμερείς εμπορικές διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης που είχαν αρχίσει στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ το 1986 κατέληξαν, το 1994, στην έγκριση ενός νέου κώδικα αντιντάμπινγκ [βλ. την απόφαση 94/800/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με την εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σύναψη των συμφωνιών που απέρρευσαν από τις πολυμερείς διαπραγματεύσεις του Γύρου της Ουρουγουάης (1986-1994), καθόσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στις αρμοδιότητές της (ΕΕ L 336, σ. 1 και 103)]. Ο νέος αυτός κώδικας του 1994 διατηρεί, στο άρθρο 2.3 αυτού, που αφορά την κατασκευή της τιμής εξαγωγής συνεπεία συνδέσεως μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα, την παλαιά ρύθμιση του κώδικα του 1979 και επαναλαμβάνει στο άρθρο 2.4 αυτού ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, «πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη τα έξοδα που ανακύπτουν μεταξύ εισαγωγής και μεταπώλησης (συμπεριλαμβανομένων των δασμών και των φόρων) και τα αντίστοιχα πραγματοποιούμενα κέρδη». Ως προς την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ, ο κώδικας του 1994 περιέχει τον ακόλουθο κανόνα.

«Άρθρο 9.3.3

Για να αποφασιστεί εάν και σε ποια έκταση είναι σκόπιμη η επιστροφή κάποιου ποσού σε περιπτώσεις κατά τις οποίες η τιμή εξαγωγής έχει κατασκευαστεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 3, οι αρχές οφείλουν να λαμβάνουν υπόψη ενδεχόμενες αυξομειώσεις της κανονικής αξίας, ενδεχόμενες μεταβολές των δαπανών που ανακύπτουν μεταξύ εισαγωγής και μεταπώλησης, καθώς και τις τυχόν αυξομειώσεις της τιμής μεταπώλησης, οι οποίες έχουν την αναμενόμενη επίδραση επί των κατοπινών τιμών πώλησης· επίσης οφείλουν να υπολογίζουν την τιμή εξαγωγής χωρίς να αφαιρούν το ποσό που αντιστοιχεί στους καταβληθέντες δασμούς αντιντάμπινγκ, εφόσον έχουν προσκομισθεί πειστικά αποδεικτικά στοιχεία για το θέμα αυτό.»

20 Στις 22 Δεκεμβρίου 1994, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό (ΕΚ) 3283/94, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 349, σ. 1), ο οποίος, κατά το άρθρο 24 αυτού, άρχισε να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1995 και, κατά την τέταρτη αιτιολογική του σκέψη, σκοπεί στη μεταφορά του νέου κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994 στο κοινοτικό δίκαιο.

21 Το άρθρο 11, παράγραφος 10, του κανονισμού 3283/94 έχει ως εξής:

«Στο πλαίσιο κάθε έρευνας που διεξάγεται βάσει του παρόντος άρθρου, η Επιτροπή εξετάζει την αξιοπιστία των τιμών εξαγωγής κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 2. Εντούτοις, όταν αποφασίζεται η κατασκευή της τιμής εξαγωγής σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 9, η Επιτροπή υποχρεούται να υπολογίζει την τιμή εξαγωγής χωρίς να αφαιρεί το ποσό των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ υπό την προϋπόθεση ότι έχουν υποβληθεί πειστικά αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει ότι ο δασμός αντανακλάται δεόντως στις τιμές μεταπώλησης και στις μεταγενέστερες τιμές πώλησης στην Κοινότητα.»

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε, στις 10 Οκτωβρίου 1995, να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Έθεσε πάντως συμπληρωματικές ερωτήσεις όσον αφορά τις νέες ρυθμίσεις του 1994, στις οποίες ερωτήσεις οι διάδικοι απάντησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

23 Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 6ης Δεκεμβρίου 1995.

Αιτήματα των διαδίκων

24 Με το δικόγραφο της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσεις τις αποφάσεις 92/332, 92/333, 92/334 και 92/335, καθόσον δεν έγιναν με αυτές δεκτά τα αιτήματά τους επιστροφής δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν το 1987, 1988, 1989, 1990 και 1991 στις εισαγωγές

ενσφαίρων τριβέων καταγωγής Σιγκαπούρης, κηρύσσοντας το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', περίπτωση ii, του κανονισμού 2423/88 ανεφάρμοστο, σύμφωνα με το άρθρο 184 της Συνθήκης, εφόσον είναι αναγκαίο προς τον σκοπό αυτό·

— να διατάξει οποιοδήποτε άλλο νόμιμο μέτρο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

— να καταδικάσει τη FEBMA, παρεμβαίνουσα υπέρ της Επιτροπής, στα έξοδα της παρεμβάσεώς της.

25 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

26 Η FEBMA, παρεμβαίνουσα, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά της έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

27 Χωρίς να προβάλει ρητώς ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η άσκηση της παρούσας προσφυγής συνιστά κατάχρηση διαδικασίας. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες, καίτοι βάλλουν ρητώς κατά διαφορετικών πράξεων από αυτές που αφορούσε η προπαρατεθείσα υπόθεση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν προβάλλουν εν προκειμένω, όπως οι ίδιες ομολογούν, κανένα επιχείρημα που να μην είχε ήδη προβληθεί στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως. Στην πραγματικότητα, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να βάλλουν κατά της αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την παρούσα προσφυγή, αν όχι λόγω απαραδέκτου, τουλάχιστον λόγω του ότι δεν προβλήθηκε κανένα νέο επιχείρημα σε σχέση με την υπόθεση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής και, επομένως, δεν υφίσταται κανένα στοιχείο που να δικαιολογεί αμφιβολίες ως προς το κύρος της αποφάσεως αυτής. Προσθέτει ότι, αν η παρούσα προσφυγή κηρυσσόταν παραδεκτή, οι προσφεύγουσες θα μπορούσαν να διαφύγουν των αυστηρών προϋποθέσεων που προβλέπονται για την άσκηση του έκτακτου ένδικου μέσου που συνιστά η αίτηση αναθεωρήσεως αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

28 Από απόψεως αρχών, η Επιτροπή τονίζει ότι η απόφαση του κοινοτικού δικαστή να επανέλθει στα κριθέντα με μία από τις προηγούμενες αποφάσεις του Δικαστηρίου συνιστά απόφαση πλήρη συνεπειών που δεν πρέπει να λαμβάνεται παρά υπό εξαιρετικές περιστάσεις. Συγκεκριμένα, μία τέτοια απόφαση όχι μόνο θα σήμαινε ότι διαπράχθηκε — ανεπανόρθωτη — αδικία στην προηγούμενη υπόθεση και σε πολλές άλλες παράλληλες υποθέσεις, αλλά θα έθετε υπό αμφισβήτηση το ίδιο το κύρος των αποφάσεων του Δικαστηρίου και θα μπορούσε να υποσκάψει τη νομική σταθερότητα και την ασφάλεια του δικαίου και να ενθαρρύνει απειράριθμες απόπειρες αμφισβητήσεως του δεδικασμένου.

29 Εφόσον οι προσφεύγουσες επιχειρούν να δικαιολογήσουν το αίτημά τους επανεξετάσεως των κριθέντων με την προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, λόγω του εξαιρετικά άδικου χαρακτήρα των βαλλομένων διοικητικών αποφάσεων και με τον ισχυρισμό ότι υφίστανται ορισμένα κενά στην απόφαση, η Επιτροπή υπογραμμίζει, αφενός, ότι οι βαλλόμενες αποφάσεις είναι επιβεβλημένες από την εφαρμοστέα νομοθεσία για την καταπολέμηση της αθέμιτης πρακτικής που συνιστά το ντάμπινγκ και, αφετέρου, ότι στην υπόθεση

NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής τα επιχειρήματα διατυπώθηκαν σαφώς και εξαντλητικώς, το δε Δικαστήριο τα έλαβε πλήρως υπόψη, όπως προκύπτει από την έκθεση ακροατηρίου, τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα και την απόφαση.

30 Ως προς το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες αναφέρονται τέλος στην κίνηση διαδικασιών, στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ, που θα μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα τον χαρακτηρισμό ως παράνομης της βαλλόμενης πρακτικής της Κοινότητας, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι διαδικασίες αυτές δεν θα μπορούσαν να μεταβάλλουν τη νομική κατάσταση εντός της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, η φύση του διακανονισμού των διαφορών κατά τη διαδικασία της ΓΣΔΕ διαφέρει εκ θεμελίων από τη φύση των δικαστικών αποφάσεων: η ΓΣΔΕ είναι ουσιωδώς ένα σύστημα «νομοθεσίας μέσω συναινέσεως». Κατά συνέπεια, ακόμη και αν θα έπρεπε να κινηθεί μία τέτοια διαδικασία διακανονισμού των διαφορών, τα αποτελέσματά της δεν θα είχαν χαρακτήρα αποφάσεως, αλλά θα συνίσταντο το πολύ σε συστάσεις προς την Κοινότητα που δεν θα είχαν δεσμευτική ισχύ έναντι του κοινοτικού δικαστή.

31 Η FEBMA, παρεμβαίνουσα υπέρ της Επιτροπής, θεωρεί ότι οι προσφεύγουσες δεν έχουν νόμιμο συμφέρον για την παροχή δικαστικής προστασίας, δεδομένου ότι οι αιτιάσεις τους έχουν ήδη αποτελέσει αντικείμενο της προπαρατεθείσας αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής. Με την απόφαση αυτή ρυθμίστηκαν όλα τα ζητήματα που αφορά η παρούσα προσφυγή, η οποία στηρίζεται ακριβώς στους ίδιους λόγους με αυτούς που είχαν προβληθεί στην πρώτη διαδικασία και, επομένως, συνιστούν στην πραγματικότητα συγκεκαλυμμένη προσφυγή κατά της πρώτης αποφάσεως.

32 Οι προσφεύγουσες αντιτάσσουν ότι η προσφυγή τους αφορά την ακύρωση των αποφάσεων 92/332 έως 92/335, οι οποίες αφορούν άμεσα και ατομικά τις τέσσερις προσφεύγουσες, καθόσον απορρίφθηκαν με αυτές τα αιτήματά τους επιστροφής δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν μεταξύ 1987 και 1991, επιστροφή την οποία ισχυρίζονται ότι κανονικά δικαιούνται. Οι αποφάσεις αυτές στηρίχθηκαν, κατ' αυτές, σε εκτιμήσεις θεμελιωδώς παράνομες. Οι προσφεύγουσες θεωρούν επομένως ότι δικαιούνται να υποβάλλουν στον δικαστικό έλεγχο τις αποφάσεις αυτές πολλώ μάλλον καθόσον δεν υφίσταται καμία διάταξη βάσει της οποίας μπορεί να κηρυχθεί απαράδεκτη μια προσφυγή για τον λόγο ότι αν ακολουθηθεί προηγούμενη απόφαση η προσφυγή θα πρέπει να θεωρηθεί αβάσιμη.

33 Καίτοι παραδέχονται ότι η επιχειρηματολογία που αναπτύσσουν στο πλαίσιο της προσφυγής τους είναι παρόμοια σε πολλά σημεία με αυτήν που ανέπτυξαν στο πλαίσιο της προπαρατεθείσας υποθέσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η άσκηση της παρούσας προσφυγής δικαιολογείται λόγω του εξαιρετικά άδικου χαρακτήρα των βαλλομένων αποφάσεων, λόγω του γεγονότος ότι η απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής περιέχει ορισμένα κενά καθώς και λόγω της θεσπίσως στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ μιας διαδικασίας που μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τον χαρακτηρισμό ως παράνομης της πρακτικής της Κοινότητας. Για τους λόγους αυτούς, ο κοινοτικός δικαστής θα πρέπει να στρέψει εκ νέου την προσοχή του στα ζητήματα που θέτει η παρούσα προσφυγή.

34 Πάντοτε επί επιπέδου ΓΣΔΕ, οι προσφεύγουσες υπενθύμισαν ότι οι διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν στον Γύρο της Ουρουγουάης κατέληξαν, το 1992, σε μία ανεπίσημη συμφωνία που διατυπώθηκε σε ένα σχέδιο ρυθμίσεως, το «έγγραφο Dunkel». Το σχέδιο αυτό θα μπορούσε να επιφέρει αναμόρφωση του κώδικα αντιντάμπινγκ κατά τρόπο που να ενισχύει την άποψή τους. Συγκεκριμένα, το άρθρο 9.3.3 του κειμένου αυτού προβλέπει ρητώς τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής χωρίς οιαδήποτε αφαίρεση των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ.

35 Οι προσφεύγουσες διατυπώνουν επίσης τις απόψεις τους επί του κινδύνου που προβάλλει η Επιτροπή, ότι δηλαδή οι ηττώμενοι διάδικοι θα επανέρχονται συχνά ενώπιον του κοινοτικού δικαστή για να ζητήσουν να επανακριθεί η προηγούμενη υπόθεσή τους. Υπογραμμίζουν ότι η ανησυχία αυτή ελάχιστα δικαιολογείται, δεδομένου ότι οι διαδικασίες είναι δαπανηρές, μακρές και σπάνια κινούνται ελαφρά τη καρδία, δεδομένου ότι ένας προσφεύγων, γενικώς, δεν έχει συμφέρον να υποβάλλεται χωρίς λόγο σε επιπλέον έξοδα και καθυστερήσεις που συνεπάγεται μια διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου. Εξάλλου, είναι εξαιρετικά σπάνιο να μπορεί ένας προσφεύγων να θέτει εκ νέου ενώπιον του κοινοτικού δικαστή το ζήτημα της παρανομίας μιας νέας πράξεως παρόμοιας προς μια πράξη που έχει ήδη κριθεί νόμιμη. Κατά τις προσφεύγουσες, υφίσταται επομένως ένα διπλό φίλτρο: η βραδύτητα των διαδικασιών και ο εξαιρετικά περιορισμένος χαρακτήρας των περιπτώσεων κατά τις οποίες ιδιώτες διάδικοι είναι οι αποδέκτες πράξεων παρόμοιων προς προηγουμένως προσβληθείσες.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

36 Πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι το Πρωτοδικείο δεσμεύεται από αποφάσεις του Δικαστηρίου μόνο υπό τις περιστάσεις που ορίζονται στο άρθρο 54, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αφενός, και κατ' εφαρμογή της αρχής του δεδικασμένου, αφετέρου.

37 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί εν προκειμένω αν το δεδικασμένο της προπαρατεθείσας αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, με την οποία το Δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμη την προσφυγή που είχαν ασκήσει οι εταιρίες NMB (Deutschland) GmbH, NMB Italia Srl και NMB (UK) Ltd, μπορεί να καταστήσει απαράδεκτη την παρούσα προσφυγή. Κατά πάγια νομολογία, αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν η προσφυγή που κρίθηκε με την απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής αφορούσε τους ίδιους διαδίκους, είχε το ίδιο αντικείμενο και στηριζόταν στους ίδιους λόγους όπως η παρούσα προσφυγή (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 172/83 και 226/83, Hoogovens Groep κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2831, σκέψη 9, διάταξη του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1987, 159/84, 267/84, 12/85 και 264/85, Ainsworth κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1579, σκέψη 3, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 358/85 και 51/86, Γαλλία κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4821, σκέψη 12, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Μαρτίου 1990, Τ-28/89, Maindiaux κ.λπ. κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1990, σ. II-59, σκέψη 23), με τη διευκρίνιση ότι οι προϋποθέσεις αυτές έχουν κατ' ανάγκη σωρευτικό χαρακτήρα.

38 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η προσφυγή που είχε ασκηθεί στο πλαίσιο της προαναφερθείσας υποθέσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής αφορούσε την ακύρωση των αποφάσεων 88/327/ΕΟΚ, 88/328/ΕΟΚ και 88/329/ΕΟΚ (ΕΕ L 148, σ. 26, 28 και 31), με τις οποίες η Επιτροπή είχε απορρίψει τις αιτήσεις επιστροφής, μέχρι ποσού αντιστοίχως 2,9 εκατομμυρίων ECU περίπου, δασμών αντιντάμπινγκ που είχαν επιβληθεί το 1985 και 1986 στις εισαγωγές ορισμένων ενσφαίρων τριβέων, ενώ η παρούσα προσφυγή αφορά διαφορετικές και μεταγενέστερες αποφάσεις που αφορούν άλλες ποσότητες και άλλες περιόδους εισαγωγής, καθώς και διαφορετικά ποσά επιστροφής. Όπως διευκρίνισε ήδη το Πρωτοδικείο με την προπαρατεθείσα απόφαση Maindiaux κ.λπ. κατά ΟΚΕ (σκέψη 23), η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση συνιστά ουσιώδες στοιχείο που καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό του αντικειμένου της προσφυγής. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά άλλων πράξεων από αυτές που αφορούσε η προαναφερθείσα υπόθεση NMB κ.λπ. κατά

Επιτροπής, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι οι εν λόγω δύο προσφυγές έχουν το ίδιο αντικείμενο. Κατά συνέπεια το δεδικασμένο της αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής δεν καθιστά απαράδεκτη την παρούσα προσφυγή.

39 Στη συνέχεια, πρέπει να τονιστεί ότι, ακόμη και αν οι αιτιάσεις που διατυπώνονται προς στήριξη της παρούσας προσφυγής συμπίπτουν, σε μεγάλη έκταση, με τις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της προαναφερθείσας υποθέσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρουσιάζουν εντούτοις χαρακτηριστικές διαφορές. Πράγματι, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι το νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η παρούσα διαφορά έχει, από της εκδόσεως της αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, εξελιχθεί επί επιπέδου τόσο διεθνούς δικαίου όσο και κοινοτικού δικαίου: αφενός μεν, οι διαπραγματεύσεις που διεξήχθησαν στο πλαίσιο του Γύρου της Ουρουγουάης κατέληξαν, το 1992, στην κατάρτιση του «εγγράφου Dunkel» και ενός σχεδίου νέου κώδικα αντιντάμπινγκ που εγκρίθηκε στο μεταξύ και του οποίου το άρθρο 9.3.3 εμφανίζει ορισμένη άμβλυνση του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» (βλ., κατωτέρω, σκέψεις 84 και 104), αφετέρου δε, οι προσβαλλόμενες με την παρούσα προσφυγή αποφάσεις στηρίζονται σε διαφορετικό βασικό κοινοτικό κανονισμό, δηλαδή τον κανονισμό 2423/88, από αυτόν στον οποίο στηρίζονταν οι αποφάσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο της προσφυγής NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, δηλαδή τον κανονισμό 2176/84, οι δύο δε αυτοί κανονισμοί διαφέρουν σε πολλά σημεία, ιδίως ως προς τη διατύπωση της διατάξεως στην οποία επικεντρώνεται η παρούσα διαφορά και η οποία αφορά την επιστροφή των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ. Κατά συνέπεια, υφίστανται εν προκειμένω στοιχεία που αποκλείουν τη δυνατότητα να θεωρηθεί η παρούσα προσφυγή ως απλή εκ νέου άσκηση της προσφυγής NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής.

40 Ως προς την προσφεύγουσα NMB France, αρκεί να προστεθεί ότι δεν είχε την ιδιότητα του προσφεύγοντος διαδίκου ενώπιον του Δικαστηρίου στην προαναφερθείσα υπόθεση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής.

41 Κατά συνέπεια, η παρούσα προσφυγή ασκείται παραδεκτώς στο σύνολό της και το Πρωτοδικείο οφείλει επομένως να προχωρήσει στην κατ' ουσία εξέταση της υποθέσεως. Στο πλαίσιο της εξετάσεως αυτής θα πρέπει να ληφθούν συγχρόνως υπόψη η προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής και τα νέα ζητήματα που τίθενται με την παρούσα προσφυγή (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 1983, αφενός, 311/81 και 30/82 και, αφετέρου, 136/82, Klöckner-Werke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1549 και 1599, σκέψη 5).

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

42 Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, οι προσφεύγουσες επεσήμαναν, απαντώντας στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον προαναφερθέντα κανονισμό 2089/84 καταργήθηκαν ως προς τα προϊόντα καταγωγής Σιγκαπούρης με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2553/93 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1993, για τροποποίηση του κανονισμού 2089/84 (ΕΕ L 235, σ. 3), αυτό δε μόνο από της 21ης Σεπτεμβρίου 1990. Δήλωσαν ότι, κατά συνέπεια, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που είχαν καταβάλει για τις εισαγωγές ενσφαίρων τριβέων προελεύσεως Σιγκαπούρης, που πραγματοποιήθηκαν από της 21ης Σεπτεμβρίου 1990, επιστράφηκαν πλήρως στα τέλη του 1993 και στις αρχές του 1994. Οι προσφεύγουσες κατέληξαν, συνεπεία του γεγονότος αυτού, στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή τους κατέστη πλήρως άνευ αντικειμένου όσον αφορά την NMB France και εν μέρει όσον αφορά τις αιτήσεις επιστροφής που αφορούν τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν από τις τρεις άλλες προσφεύγουσες από της 21ης Σεπτεμβρίου 1990.

43 Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου ως προς τα σημεία αυτά.

44 Συναφώς, διαπιστώνεται, όσον αφορά ειδικότερα την NMB France, η απόφαση 92/332, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε εν μέρει την επιστροφή που είχε ζητήσει η εν λόγω προσφεύγουσα, αφορά μόνο τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ του Οκτωβρίου 1990 και του Σεπτεμβρίου 1991. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες και η καθής συμφωνούν ότι επιστράφηκε στην NMB France το σύνολο των δασμών αντιντάμπινγκ που είχαν καταβληθεί για την περίοδο αυτή, συμπεριλαμβανομένων των δασμών των οποίων η επιστροφή δεν έγινε δεκτή με την απόφαση 92/332, το Πρωτοδικείο οφείλει να λάβει υπόψη του ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου, καθόσον ασκήθηκε από την NMB France. Υπό τις περιστάσεις αυτές, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής που άσκησε η εν λόγω προσφεύγουσα.

45 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, όσον αφορά τις τρεις άλλες προσφεύγουσες πλην της NMB France, η προσφυγή έχει επίσης καταστεί άνευ αντικειμένου, καθόσον αρχικά αφορούσε τη μη επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που είχαν επιβληθεί για τις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο

μεταξύ της 21ης Σεπτεμβρίου 1990 και του Σεπτεμβρίου 1991. Κατά συνέπεια, παρέλκει επίσης η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής, καθόσον αυτή αφορά την εν λόγω περίοδο.

46 Επομένως, τα εναπομένοντα αιτήματα των τριών προσφευγουσών αφορούν μόνο την ακύρωση των αποφάσεων 92/333, 92/334 και 92/335, καθόσον με τις αποφάσεις αυτές δεν έγινε δεκτό το αίτημά τους επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ που εισπράχτηκαν από τον Ιανουάριο 1987 μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου 1990 για τις εισαγωγές ενσφαίρων τριβέων καταγωγής Σιγκαπούρης.

Επί της ουσίας

Ως προς το αντικείμενο και το περιεχόμενο των αιτιάσεων που προβάλλονται προς στήριξη της προσφυγής

47 Στο δικόγραφό τους προσφυγής οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι — σε αντίθεση προς την προαναφερθείσα υπόθεση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, όπου είχαν ιδίως υποστηρίξει ότι ο ισχύων κοινοτικός κανονισμός έχει την έννοια ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» δεν ισχύει σε θέματα επιστροφής — με την παρούσα προσφυγή περιορίζονται να προβάλουν, βάσει του άρθρου 184 της Συνθήκης, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά του βασικού κανονισμού, καθόσον αυτός συνιστά παραβίαση των γενικών αρχών της αναλογικότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθώς και της θεμελιώδους αρχής, που καθιερώθηκε με τον κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979, κατά την οποία οι δασμοί αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να υπερβαίνουν το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ.

48 Πριν προβούν στην ανάπτυξη των αιτιάσεων αυτών, οι προσφεύγουσες περιόρισαν, στο εισαγωγικό μέρος του δικογράφου τους προσφυγής, την παρούσα διαφορά σε ένα ζήτημα απλώς και μόνον αρχής, δεδομένου ότι τα επίδικα περιστατικά δεν αμφισβητούνται από τους διαδίκους. Η διαφορά δεν αφορά παρά ένα και μόνο νομικό ζήτημα, δηλαδή τη νομιμότητα του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού». Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες δεν προβάλλουν την αιτίαση ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις περιέχουν ουσιαστικά σφάλματα υπολογισμού.

49 Το Πρωτοδικείο κάλεσε τις προσφεύγουσες να αναφέρουν συγκεκριμένα παραδείγματα του τρόπου υπολογισμού που χρησιμοποιήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας επιστροφής προκειμένου να μπορέσει να εκτιμήσει τον τρόπο

εφαρμογής και τα αποτελέσματα του επίδικου κανόνα. Οι προσφεύγουσες προσκόμισαν τα στοιχεία αυτά, χωρίς πάντως να καταθέσουν ενώπιον του Πρωτοδικείου το σύνολο των αριθμητικών στοιχείων που αποτελούν το αντικείμενο των προσβαλλομένων αποφάσεων. Απαντώντας σε μία ερώτηση ως προς το σημείο αυτό, δήλωσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να παράσχουν επακριβή αριθμητικά στοιχεία και να παρουσιάσουν μια σφαιρική εικόνα. Δεδομένου ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ έχουν επιβληθεί στις εισαγωγές ενσφαίρων τριβέων από το 1984 και περίπου 25 εκατομμύρια των προϊόντων αυτών έχουν έκτοτε πωληθεί, η προσκόμιση επακριβών αριθμητικών στοιχείων θα αποτελούσε δυσαναλόγως δυσχερές έργο, δεδομένου ότι τέτοιου είδους αριθμητικά στοιχεία θα πρέπει να εξεταστούν, όχι βάσει κάθε τιμολογίου, αλλά μέσω δεκάδων εκατομμυρίων δελτίων ηλεκτρονικού υπολογιστή. Η Επιτροπή εξάλλου υπογράμμισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση το πολύπλοκο της ενέργειας αυτής και το πλήθος των υπολογισμών.

50 Ως προς την αιτιολογία των επίδικων αποφάσεων, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν, με τις παρατηρήσεις τους επί της εκθέσεως ακροατηρίου καθώς και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η μερική επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που πραγματοποιήθηκε με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις εξηγείται από τον συνδυασμό των ακόλουθων τριών λόγων: αύξηση των τιμών μεταπωλήσεως των προσφευγουσών, μείωση των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν μεταξύ της εισαγωγής και της μεταπωλήσεως καθώς και μείωση της κανονικής αξίας στην εσωτερική αγορά της Σιγκαπούρης. Όσον αφορά ορισμένες συναλλαγές, οι προσφεύγουσες πραγματοποίησαν μάλιστα ένα double jump, πράγμα που η Επιτροπή παραδέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επιπλέον, από τα παραδείγματα επιστροφής βάσει αριθμητικών στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες προκύπτει ότι οι καταβληθέντες δασμοί αντιντάμπινγκ επιστράφηκαν πράγματι μόνο για το ποσό κατά το οποίο σημειώθηκε υπέρβαση του single jump, πράγμα που, κατά συνέπεια, περιορίζει τη συνολική επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ στην περίπτωση κατά την οποία έχει προηγηθεί double jump.

51 Από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει (βλ. ανωτέρω, σκέψη 48) ότι οι προσφεύγουσες, αντιθέτως, δεν εξέθεσαν λεπτομερώς τις συγκεκριμένες επιπτώσεις στη χρηματοοικονομική τους κατάσταση από το σύνολο των επίδικων πράξεων επιστροφής. Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγουσες περιόρισαν την προσφυγή τους μόνο στο ζήτημα της νομιμότητας του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», επομένως σε ένα νομικό ζήτημα που υπέβαλαν στην κρίση του Πρωτοδικείου, χωρίς να αμφισβητούν τις διάφορες μεθόδους υπολογισμού και τα αριθμητικά τους αποτελέσματα στα οποία κατέληξε η Επιτροπή με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

52 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν είναι σε θέση να εκτιμήσει, στο πλαίσιο του ελέγχου του νομιμότητας, την ουσιαστική επίπτωση του επίδικου κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» στις δυνατότητες διαθέσεως του προϊόντος, στα περιθώρια κέρδους και στη γενική ανταγωνιστική κατάσταση των προσφευγουσών. Ο ρόλος του Πρωτοδικείου περιορίζεται, επομένως, στην εξέταση ενός καθαρά νομικού ζητήματος το οποίο απομόνωσαν οι προσφεύγουσες από το καθαυτό οικονομικό πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-51/89, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-309, σκέψεις 11 έως 13).

53 Προκειμένου να οριοθετηθεί το νομικό πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας για τους σκοπούς της παρούσας προσφυγής πρέπει ακόμη να διευκρινιστεί ότι, καίτοι οι αιτήσεις επιστροφής που απορρίφθηκαν με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις υποβλήθηκαν, εν μέρει, στην Επιτροπή υπό το καθεστώς του κανονισμού 2176/84 — πριν από την έναρξη ισχύος, στις 5 Αυγούστου 1988, του κανονισμού 2423/88 —, στην παρούσα υπόθεση πρόκειται μόνο για τη νομιμότητα του δεύτερου αυτού κανονισμού, ακόμη και ως προς τις αιτήσεις επιστροφής που αφορούν την πριν από την έναρξη ισχύος του περίοδο. Πράγματι, ο κανονισμός αυτός ο οποίος, με το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, αυτού, καταργεί τον κανονισμό 2176/84 ορίζει, στο άρθρο 19, δεύτερο εδάφιο, αυτού, ότι «εφαρμόζεται στις διαδικασίες που έχουν ήδη αρχίσει», πράγμα που περιλαμβάνει τις διαδικασίες που αφορούν την επιστροφή καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ. Εξάλλου, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις, τις οποίες η Επιτροπή εξέδωσε το 1992 και οι οποίες καλύπτουν την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1987, στηρίζονται αποκλειστικά στον κανονισμό 2423/88.

Επί της αιτιάσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

Επιχειρήματα των διαδίκων

54 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι ο σκοπός που επιδιώκεται με τη νομοθεσία αντιντάμπινγκ της Κοινότητας συνίσταται στην πρόβλεψη κανόνων και διαδικασιών που καθιστούν δυνατή τη θέσπιση μέτρων για την εξουδετέρωση ή την αποτροπή του ντάμπινγκ. Πράγματι, το αποτέλεσμα του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» συνίσταται στη διασφάλιση της εισπράξεως δασμών αντιντάμπινγκ σε επίπεδο πολύ υψηλότερο από αυτό που είναι αναγκαίο για την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού. Για τον λόγο αυτό, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» συνιστά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας η οποία, κατά

πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., π.χ., την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1980, 26/79 και 86/79, Forges de Thy-Marcinelle και Monceau κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/Ι, σ. 585, σκέψη 6) σκοπεί στην αποτροπή του ενδεχομένου οι επιβαρύνσεις που επιβάλλονται στους επιχειρηματίες να υπερβαίνουν αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξη των σκοπών τους οποίους η δημόσια αρχή οφείλει να πραγματοποιήσει.

55 Καθόσον η Επιτροπή δικαιολογεί τη μεταχείριση αυτή με τη συλλογιστική ότι ο συνδεόμενος εισαγωγέας έχει κάθε λόγο, ως αίτιος του ντάμπινγκ, να μην αυξήσει τις τιμές του ή, αν τις αυξήσει, να μετακυλήσει στον πελάτη του το όφελος από την επιστροφή του δασμού αντιντάμπινγκ, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η συλλογιστική αυτή συνοψίζεται στο αμάχητο τεκμήριο ότι, όταν ένα συνδεόμενος εισαγωγέας επιτυγχάνει επιστροφή, θα τη μεταβιβάσει αναπόφευκτα στον πρώτο αγοραστή, πράγμα που ισοδυναμεί με τη χορήγηση συγκεκαλυμμένης εκπτώσεως σε σχέση με την αρχική τιμή.

56 Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι πολλά προϊόντα, περιλαμβανομένων των ενσφαίρων τριβέων, πωλούνται κατά τρόπο ώστε, λόγω των χιλιάδων πωλήσεων που πραγματοποιούνται και των χιλιάδων ατομικών τιμολογίων που εκδίδονται, καθίσταται απραγματοποίητη η μεταβίβαση των επιστροφών στους αγοραστές υπό τη μορφή εκπτώσεως επί της τιμής της αρχικής πωλήσεως. Η δυσκολία αυτή αυξάνει από τη σημαντική πάροδο χρόνου που μεσολαβεί γενικά μεταξύ της πωλήσεως στον αγοραστή και της παραχωρήσεως της εκπτώσεως. Υπό τις περιστάσεις αυτές, στερείται νοήματος η προσφορά στους αγοραστές ενδεχομένων εκπτώσεων υπό τη μορφή μιας υποθετικής μελλοντικής επιστροφής. Πράγματι, αν χορηγούνταν τέτοιες εκπτώσεις, θα ήταν περισσότερο ενδεδειγμένο να θεωρηθούν ως εκπτώσεις που αφορούν πωλήσεις που πραγματοποιούνται κατά το χρονικό σημείο της χορηγήσεώς τους και όχι αρχικές πωλήσεις που αποτέλεσαν την αιτία για αιτήσεις επιστροφής που είχαν υποβληθεί πολλά έτη προηγουμένως.

57 Απαντώντας στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που αποφάσισε το Πρωτοδικείο, οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν ότι υφίστανται πολλές διαδικασίες λιγότερο αυστηρές προκειμένου να εμποδιστεί η καταβολή ποσών ως κρυφών εκπτώσεων, τόσο στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού, ιδίως κατά τα άρθρα 13, παράγραφος 11, και 14 αυτού, όσο και στο πλαίσιο εθνικών τελωνειακών διαδικασιών ως προς τη διαπίστωση και την πάταξη της απάτης στον

τελωνειακό τομέα. Τα πρόσφορα αυτά μέσα για τη λύση του προβλήματος μπορούν να αποδειχθούν πολύ αποτελεσματικά: η απάτη στον τελωνειακό τομέα αποτελεί έγκλημα και η Επιτροπή μπορεί νομίμως να διενεργεί, και πράγματι διενεργεί, έρευνες «αντιαπορροφήσεως» βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού καθώς και διαδικασίες επανεξετάσεως βάσει των άρθρων 14 και 15 του ίδιου κανονισμού.

58 Οι προσφεύγουσες τόνισαν, ειδικότερα, ότι νέες ουσιώδεις περιστάσεις για τη λύση της παρούσας διαφοράς ανέκυψαν μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 3283/94. Συγκεκριμένα ο νέος κοινοτικός κανονισμός αντιντάμπινγκ εγκατέλειψε την παλαιά πρακτική που συνίστατο στο να απαιτείται ένα double jump πριν χορηγηθεί πλήρης επιστροφή των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ. Η εφαρμογή αυτού του νέου κανόνα, που καθιστά δυνατή τη χορήγηση στο ακέραιο επιστροφών στους συνδεόμενους εισαγωγείς που αποδεικνύουν την ύπαρξη single jump, καταδεικνύει ότι τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη της προηγούμενης πρακτικής της Επιτροπής είναι αβάσιμα. Ο νέος αυτός κανονισμός επιβεβαιώνει, επομένως, ότι οι προηγούμενοι φόβοι της Επιτροπής ως προς τη χορήγηση κρυφών εκπτώσεων ήταν υπερβολικοί και ότι η Επιτροπή προέβη έναντι των προσφευγουσών σε ένα δυσανάλογα επαχθές μέτρο, αρνούμενη να επιστρέψει τους δασμούς, εκτός εάν υπήρχε double jump. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες προσέθεσαν ότι το άρθρο 9.3.3 του νέου κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994 πιστοποιεί αφ' εαυτού, ότι ο επίδικος κανόνας που εφαρμόζει η Επιτροπή είναι δυσανάλογος.

59 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι στην προαναφερθείσα υπόθεση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής το Δικαστήριο αναφέρθηκε ρητά στην αρχή της αναλογικότητας, στη σκέψη 51 της αποφάσεως, και απέρριψε την επιχειρηματολογία που στηριζόταν στην αρχή αυτή. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Δικαστήριο, κατά την Επιτροπή, έκρινε ότι εφόσον ο επίδικος κανόνας δεν επέβαλε αύξηση τιμής πέραν του πραγματικού περιθωρίου ντάμπινγκ, ο λόγος που αντλείται από την έλλειψη αναλογικότητας δεν ήταν πειστικός. Ως προς τον ενδεχόμενο κίνδυνο να μετακυλήσει ο συνδεόμενος εισαγωγέας τους επιστραφέντες δασμούς αντιντάμπινγκ στους πελάτες τους μέσω κρυφών εκπτώσεων, η Επιτροπή δεν επανέλαβε στο υπόμνημά της αντικρούσεως το επιχείρημα αυτό που είχε προβάλει ενώπιον του Δικαστηρίου στην προαναφερθείσα υπόθεση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (βλ. την έκθεση ακροατηρίου, Συλλογή 1992, σ. I-1691, ειδικότερα σ. I-1699).

60 Με τις απαντήσεις της της 17ης Φεβρουαρίου 1995 στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου (σ. 8), η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν υποστηρίζει πλέον ότι ο κανόνας του

«εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» είναι δικαιολογημένος προκειμένου να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος μυστικών εκπτώσεων που χορηγούνται από τους συνδεόμενους εισαγωγείς στους πελάτες τους μετά την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ. Σύμφωνα με τις απαντήσεις αυτές, η Επιτροπή «δεν στηρίζει την αιτιολόγηση (του επίδικου κανόνα) στο ζήτημα εάν ή όχι οι επιστραφέντες δασμοί αντιντάμπινγκ αποτέλεσαν πράγματι το αντικείμενο εκπτώσεων στους πελάτες και αν υπάρχει συγκεκαλυμμένο ντάμπινγκ». Επομένως είναι αδιάφορο εάν αυτό συμβαίνει ή όχι ή αν είναι δυνατό ή όχι σε δεδομένη στιγμή. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η αιτιολόγηση του επίδικου κανόνα δεν πρέπει να στηρίζεται στην ύπαρξη τεκμηρίου απάτης ή ανεντιμότητας ως προς τις προσφεύγουσες.

61 Αντί να επικαλεστεί τον κίνδυνο απάτης, η Επιτροπή αιτιολόγησε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» με τις ακόλουθες σκέψεις: η επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ σκοπεί στη διόρθωση, κατά τρόπο ριζικό και μόνιμο, της συμπεριφοράς ντάμπινγκ στην αγορά, ειδικότερα στον επηρεασμό της τιμής της αγοράς και στην εξάλειψη κατ' αυτόν τον τρόπο οποιασδήποτε ζημίας σε βάρος της κοινοτικής βιομηχανίας. Επομένως, καθόσον χρόνο οι δασμοί αντιντάμπινγκ εκπληρώνουν τον σκοπό τους σε καταστάσεις κατά τις οποίες το αρχικό ντάμπινγκ στην αγορά δεν έχει εξαφανιστεί (επομένως στις περιπτώσεις ενός single jump), θα πρέπει να παραμένουν σε ισχύ. Για να είναι δυνατή η επιστροφή των καταβληθέντων δασμών, θα πρέπει να έχει μεταβληθεί οριστικά η κατάσταση της αγοράς (μέσω ενός double jump).

62 Η Επιτροπή προσθέτει ότι πρέπει να ελέγχεται αν ο εισαγωγέας που συνδέεται με τον εξαγωγέα επιτυγχάνει τιμή ίση προς την κανονική αξία, πράγμα που δεν συμβαίνει όταν ο συνδεόμενος εισαγωγέας αυξάνει την τιμή μεταπωλήσεως για να εξαλείψει το ντάμπινγκ (single jump), καίτοι καταβάλλει το ίδιο ποσό ως δασμό αντιντάμπινγ. Πράγματι, σε μία τέτοια περίπτωση δεν θα είχε επέλθει καμία μεταβολή σε σχέση με την προϋφιστάμενη κατάσταση ντάμπινγκ. Αν ο συνδεόμενος εισαγωγέας επετύγχανε ήδη κατ' αυτό το στάδιο επιστροφή των καταβληθέντων δασμών, θα απεκόμιζε αδικαιολόγητο όφελος. Μόνο αυξάνοντας την τιμή αυτή για δεύτερη φορά κατά το ίδιο ποσό (double jump), ο εισαγωγέας που συνδέεται με τον εξαγωγέα θα επετύγχανε τιμή απολύτως αντίστοιχη προς την κανονική αξία.

63 Στη συνέχεια, η Επιτροπή παρατήρησε, υποστηριζόμενη από τη FEBMA, ότι τα άρθρα 13, παράγραφος 11, και 14 του βασικού κανονισμού δεν έχουν καμία σημασία για την παρούσα υπόθεση, δεδομένου ότι επιδιώκουν διαφορετικούς

σκοπούς από αυτούς που επιδιώκουν οι διατάξεις περί επιστροφής. Συγκεκριμένα, οι διατάξεις αυτές αφορούν τη δυνατότητα συνεχούς προσαρμογής των μέτρων αντιντάμπινγκ προς τις μεταβολές της καταστάσεως που επέρχονται μετά την επιβολή των μέτρων αυτών, ενώ οι διαδικασίες επιστροφής δεν μπορούν παρά να αφορούν το παρελθόν και έχουν διαφορετικούς στόχους.

64 Όσον αφορά την ανάληψη υποχρεώσεων βάσει του άρθρου 10 του βασικού κανονισμού ως λιγότερο επαχθή μέθοδο, η Επιτροπή παρατήρησε ότι η υποχρέωση μη εφαρμογής ντάμπινγκ στο μέλλον, με την επιφύλαξη κυρώσεων, θα είναι πάντοτε λιγότερο επαχθής για τους εξαγωγείς και τους συνδεόμενους εισαγωγείς από την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ. Η λύση αυτή πάντως δεν έγινε αποδεκτή, με την υποστήριξη του Δικαστηρίου, από την κοινοτική νομοθεσία προκειμένου να αντιμετωπιστεί το ντάμπινγκ (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, Nashua Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719, σκέψη 45, και C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψη 70).

65 Ως προς τον νέο κανονισμό αντιντάμπινγκ 3283/94, η Επιτροπή εξέθεσε ότι οι προσφεύγουσες κακώς ισχυρίζονται ότι ο κανονισμός αυτός εγκατέλειψε την προηγούμενη πρακτική του double jump που ήταν αναγκαία για την πλήρη επιστροφή. Ο νέος κανονισμός περιορίζεται μόνον στη θέση ορισμένων νέων, πλέον συγκεκριμένων εν προκειμένω κανόνων και στην πρόβλεψη ότι, υπό συγκεκριμένες περιστάσεις, το double jump δεν είναι αναγκαίο. Εξάλλου, η Επιτροπή αντικρούει την άποψη των προσφευγουσών ότι αναμόρφωση της νομοθεσίας σημαίνει ότι οι προηγούμενες διατάξεις δεν ήταν αναγκαίες και επομένως είχαν υπερβολικό χαρακτήρα.

66 Η Επιτροπή, τέλος, αρνείται ότι οι νέοι κανόνες της ΓΣΔΕ έχουν σημασία για την απάντηση στο ερώτημα αν ο παλαιός επίδικος κανόνας συνιστούσε ή όχι δυσανάλογη ρύθμιση. Συγκεκριμένα, ο νέος κώδικας αντιντάμπινγκ είναι πολύ πιο μακροσκελής από τον προηγούμενο και περιέχει μια σειρά νέων κανόνων πλέον λεπτομερών. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι κάθε φορά που ο νομοθέτης προβαίνει σε τροποποιήσεις οι προηγούμενοι κανόνες καθίστανται ανίσχυροι ως συνιστώντες δυσανάλογη ρύθμιση.

67 Ως προς την άμυνα που προβάλλει σε τελευταία ανάλυση η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψεις 61 και 62), οι προσφεύγουσες εξέθεσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι ο σκοπός των δασμών αντιντάμπινγκ δεν συνίσταται στην πάταξη αλλά στη διόρθωση μιας συμπεριφοράς στην αγορά. Οι δασμοί αυτοί δεν συνιστούν δραστική χρηματική κύρωση αλλά ένα διορθωτικό παράγοντα, ουδέτερο, που θα πρέπει να αρθεί όταν το ντάμπινγκ εξαλειφθεί. Επομένως, δεν είναι θεμιτό να κρατεί η Κοινότητα χρήματα που έπρεπε να καταβληθούν στους συνδεόμενους εισαγωγείς από τη στιγμή που έχει καταργηθεί το περιθώριο ντάμπινγκ. Ως προς την αναλογικότητα, θα πρέπει να εκτιμηθούν οι νόμιμοι σκοποί που επιδιώκονται με την ισχύουσα νομοθεσία. Πράγματι, οι στόχοι που μπορεί να επιδιώκει θεμιτώς η Κοινότητα συνίστανται στη διασφάλιση του ότι οι τιμές εντός της Κοινότητας αυξάνουν κατ' αναλογία προς το περιθώριο ντάμπινγκ και του ότι η αποτελεσματικότητα αυτού του προστατευτικού μέτρου δεν ματαιώνεται με απατηλά τεχνάσματα. Κάθε μέτρο που υπερβαίνει τον έλεγχο ότι το ντάμπινγκ πράγματι εξαλείφθηκε είναι δυσανάλογο.

68 Απαντώντας στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που αποφάσισε το Πρωτοδικείο, η FEBMA δήλωσε ότι οι εταιρίες του ομίλου Minebea, συμπεριλαμβανομένων των προσφευγουσών, αντιμετώπισαν στην πράξη επιτυχώς, στον τομέα ορισμένων τύπων ενσφαίρων τριβέων, τα μέτρα αντιντάμπινγκ, εφόσον οι επιβληθέντες δασμοί δεν μετακυλίστηκαν στις τιμές πωλήσεως και η υποτιμολόγηση στην κοινή αγορά παρέμεινε αμετάβλητη. Αυτό αποδεικνύει ότι οι προσφεύγουσες δεν αισθάνονται πράγματι να έχουν θιγεί από την επιτακτική προϋπόθεση του double jump.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Επί των ορίων ελέγχου της εξουσίας εκτιμήσεως του Συμβουλίου εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή

69 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η αρχή της αναλογικότητας, όπως καθιερώθηκε, μετά τη θέσπιση των προσβαλλομένων αποφάσεων, με το άρθρο 3 Β, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚ, είχε ήδη ανυψωθεί από την πάγια νομολογία στο επίπεδο των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Δυνάμει της γενικής αυτής αρχής, η νομιμότητα μιας κοινοτικής ρυθμίσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα μέσα που εφαρμόζει είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκεται νομίμως από την εν λόγω ρύθμιση και δεν υπερβαίνουν

αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται η δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να χρησιμοποιείται, καταρχήν, το λιγότερο επαχθές (βλ., εσχάτως, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-426/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 42, και του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουλίου 1995, Τ-466/93, Τ-469/93, Τ-473/93, Τ-474/93 και Τ-477/93, O'Dwyer κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-2071, σκέψη 107).

70 Πάντως, επίσης κατά πάγια νομολογία, όταν πρόκειται για έναν τομέα στον οποίο ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως η οποία αντιστοιχεί προς τις πολιτικές ευθύνες που του αναθέτει η Συνθήκη, μόνο ο «προδήλως ακατάλληλος» χαρακτήρας ενός μέτρου που λαμβάνεται, σε σχέση με τον στόχο με την επίτευξη του οποίου είναι επιφορτισμένο το αρμόδιο όργανο, μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του μέτρου αυτού (βλ., όσον αφορά τον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, την απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψεις 9 και 91, και την προπαρατεθείσα απόφαση O'Dwyer κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 107).

71 Διαπιστώνεται ότι ο βασικός κανονισμός για την άμυνα κατά του ντάμπινγκ θεσπίστηκε από το Συμβούλιο βάσει του άρθρου 113 της Συνθήκης, δηλαδή στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής. Ο τομέας της κοινής εμπορικής πολιτικής, όπως τόνισε ήδη το Πρωτοδικείο με την απόφασή του της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-167/94, Nölle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 85), χαρακτηρίζεται από ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, απαραίτητη για την εφαρμογή της, όσον αφορά τον κοινοτικό νομοθέτη. Η εξουσία αυτή καλύπτει κατ' ανάγκη τη θέσπιση και τα της εφαρμογής εν προκειμένω του εν λόγω βασικού κανονισμού. Πράγματι, αντιμετωπίζοντας την επιλογή μεταξύ διαφόρων δυνατοτήτων για την εφαρμογή (εντός των ορίων που χαράσσει ο κώδικας αντιντάμπινγκ, βλ. κατωτέρω, σκέψη 99 επ.) της άμυνας κατά του ντάμπινγκ, το Συμβούλιο οφείλει να προβεί, κατά την κατάρτιση του κανονισμού του, σε συμβιβασμό μεταξύ διαφορετικών συμφερόντων.

72 Πρέπει να προστεθεί ότι η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει εν προκειμένω ο κοινοτικός νομοθέτης αντιστοιχεί στην εξουσία εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται κατά πάγια νομολογία στα κοινοτικά όργανα όταν προβαίνουν, κατ' εφαρμογή του βασικού κανονισμού, σε συγκεκριμένες ενέργειες για τη λήψη προστατευτικών μέτρων αντιντάμπινγκ (βλ., π.χ., τις αποφάσεις του

Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, FEDIOL κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, σκέψη 30, της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψη 16, της 14ης Μαρτίου 1990, προπαρατεθείσας, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 63, της 10ης Μαρτίου 1992, C-179/87, Sharp Corporation κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-1635, σκέψη 58, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1995, T-163/94 και T-165/94, NTN Corporation και Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 70 και 113). Το Δικαστήριο έκρινε ιδίως ότι η επιλογή μεταξύ των διαφόρων μεθόδων υπολογισμού που αναφέρονται σ' έναν βασικό κανονισμό προϋποθέτει την εκτίμηση περίπλοκων οικονομικών καταστάσεων, πράγμα που περιορίζει αντιστοίχως τον έλεγχο που ασκεί ο κοινοτικός δικαστής επί της εκτιμήσεως αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1987, 255/84, Nashi Fujikoshi κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 1861, σκέψη 21).

73 Κατά συνέπεια, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται, στον τομέα της προστασίας από τα μέτρα ντάμπινγκ, στο ζήτημα αν τα μέτρα που θέσπισε ο κοινοτικός νομοθέτης, εν προκειμένω ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», είναι προδήλως ακατάλληλα σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

— Επί της αναλογικότητας του επίδικου κανόνα

74 Εν προκειμένω, η αιτίαση που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας στηρίζεται σε δύο επιχειρήματα. Οι προσφεύγουσες προέβαλαν καταρχάς τον υπερβολικό χαρακτήρα του επίδικου κανόνα θεωρούμενου αυτοτελώς. Στη συνέχεια, επικαλέστηκαν τον πλέον εύκαμπτο χαρακτήρα των προηγουμένων κοινοτικών και διεθνών διατάξεων (του 1994), για να αποδείξουν τον υπερβολικό χαρακτήρα του επίδικου κανόνα. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί η συλλογιστική των δύο αυτών επιχειρημάτων.

75 Όσον αφορά τον επίδικο κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», πρέπει να υπομνηστεί ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δήλωσε ρητώς, μέσω των άρθρων 16 και 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού, ότι ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή στον τομέα της επιστροφής καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ. Κατ' αυτόν τον τρόπο προέβη, σε σχέση με το άρθρο 16 του προηγούμενου κανονισμού 2176/84, σε μία διευκρίνιση σύμφωνη με την ερμηνεία που

δόθηκε, με την προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, στη διάταξη αυτή. Ο επίδικος κανόνας συνεπάγεται επομένως ότι ο συνδεόμενος εισαγωγέας δεν δικαιούται πλήρους επιστροφής των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ παρά μόνον εάν, αφενός, εξάλειψε το αρχικό ντάμπινγκ που επέφερε την επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ και, αφετέρου, μετακύλισε το ποσό των δασμών αυτών, με τη διευκρίνιση ότι η εν λόγω εξάλειψη και η εν λόγω μετακύλιση πρέπει να πραγματοποιήθηκαν μέσω μειώσεως της κανονικής αξίας, αυξήσεως των τιμών πωλήσεως εντός της Κοινότητας, μειώσεως του κόστους εμπορίας εντός της Κοινότητας ή συνδυασμού των τριών αυτών στοιχείων.

76 Όσον αφορά τον σκοπό του συστήματος αυτού, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι τα μέτρα άμυνας κατά του ντάμπινγκ έχουν ως γενικό στόχο την προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας από τα αρνητικά αποτελέσματα του ντάμπινγκ. Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο οι διατάξεις που αφορούν την επιστροφή καταβληθέντων δασμών ντάμπινγκ επιδιώκουν τον ειδικό στόχο της αποδόσεως των δασμών αυτών στο μέτρο που έχουν υπερβεί το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ, δεδομένου ότι παρασχέθηκε στην κοινοτική βιομηχανία, σ' αυτό το μέτρο, υπερβολική προστασία σε σχέση με το ντάμπινγκ που πράγματι εφαρμόστηκε.

77 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι στη διαδικασία ενώπιον του πρωτοδικείου η Επιτροπή παραιτήθηκε ρητά από το επιχείρημα — που είχε προβάλει στο πλαίσιο της προαναφερθείσας υποθέσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, ενώπιον του Δικαστηρίου — ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» είναι αναγκαίος για να αποτραπούν καταχρήσεις εκ μέρους του συνδεόμενου εισαγωγέα που συνίστανται στην μετακύλιση στον πελάτη του του οφέλους από την επιστροφή του δασμού αντιντάμπινγκ μέσω «συγκεκαλυμμένων εκπτώσεων». Κατά συνέπεια, παρέλκει η περαιτέρω εξέταση αυτού του επιχειρήματος.

78 Πρέπει πάντως να τονιστεί ότι — σύμφωνα με τις διευκρινίσεις που παρέσχε η Επιτροπή ενώπιον του Πρωτοδικείου — ο επίδικος κανόνας, ως μηχανισμός που αποσκοπεί στον υπολογισμό του πραγματικού περιθωρίου ντάμπινγκ, εξαρτά την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που πλήρωσε ο συνδεόμενος εισαγωγέας από την προηγούμενη πραγματοποίηση ενός double jump για τον λόγο ότι η αποδοχή απλώς ενός single jump δεν αποτελεί επαρκώς αποτελεσματικό μέσο για να εγκαταλειφθεί κατά τρόπο δραστικό και μόνιμο η

συμπεριφορά ντάμπινγκ την οποία επέδειξε η ομάδα που αποτελείται από τον συνδεόμενο εισαγωγέα και τον εξαγωγέα του και για τον λόγο ότι μόνο ένα double jump θα συνεπήγετο οριστική μεταβολή της συμπεριφοράς στην αγορά.

79 Προκειμένου να εξεταστεί αν, εν όψει των προαναφερομένων στόχων, ο επίδικος κανόνας πρέπει να χαρακτηριστεί ως «προδήλως ακατάλληλος» κατά την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας (βλ. ανωτέρω, σκέψη 70), πρέπει να υπομνηστεί ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ, καθόσον πλήττουν τις εισαγωγές, επιβαρύνουν τον εισαγωγέα και αυξάνουν επομένως το κόστος του εισαγωγής. Κατά συνέπεια, όταν, μετά την επιβολή των δασμών αυτών, το αρχικώς διαπιστωθέν περιθώριο ντάμπινγκ δεν εξαλείφθηκε ούτε μειώθηκε — δηλαδή όταν δεν επήλθε καμία μεταβολή στη συμπεριφορά του συνδεόμενου εισαγωγέα ή ολόκληρης της ομάδας στην οποία περιλαμβάνεται, δεδομένου ότι ο επιβληθείς δασμός αντιντάμπινγκ απορροφήθηκε στο εσωτερικό της ομάδας —, το περιθώριο ντάμπινγκ όχι μόνο παρέμεινε το ίδιο αλλά και διευρύνθηκε λόγω της απορροφήσεως των επιβληθέντων δασμών. Ο συλλογισμός αυτός τον οποίο υιοθέτησε ο γενικός εισαγγελέας όσον αφορά μόνον τις διαδικασίες επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 14 του βασικού κανονισμού (προτάσεις για την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-1713 και I-1714, ειδικότερα δε υποσημείωση 5) ισχύει επίσης και για τις διαδικασίες επιστροφής βάσει του άρθρου 16 του ίδιου κανονισμού. Πράγματι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 32 και 33), και στη μία και στην άλλη περίπτωση το ζήτημα είναι να διαπιστωθεί αν εξακολουθεί να υφίσταται ή όχι πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ, κανένα δε στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι η διαπίστωση αυτή πρέπει να πραγματοποιείται σύμφωνα με διαφορετικούς μηχανισμούς υπολογισμού δεν διαπιστώθηκε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.

80 Υπό τις συνθήκες αυτές, όταν ο συνδεόμενος εισαγωγέας, μετά την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ, κάνει ένα πρώτο βήμα, εξαλείφοντας μόνο το αρχικό περιθώριο ντάμπινγκ (single jump), δεν είναι αυτονόητο ότι ο κοινοτικός νομοθέτης πρέπει να προβλέπει ως συνέπεια την πλήρη επιστροφή των δασμών αυτών. Πράγματι, το γεγονός ότι ο συνδεόμενος εισαγωγέας αποφεύγει, μέσω ενός single jump, τη διεύρυνση ενός αρχικού ντάμπινγκ δεν σημαίνει ήδη ότι ο εισαγωγέας αυτός μετέβαλε πράγματι οριστικά τη συμπεριφορά του στην αγορά. Για τον λόγο αυτόν, δεν είναι επιβεβλημένο να ανταμειφθεί μέσω της χορηγήσεως επιστροφής.

81 Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι το double jump, αυτό καθεαυτό, εξαλείφει το ντάμπινγκ: αν ο συνδεόμενος εισαγωγέας μετακυλίσει το διπλασιασμένο ποσό των καταβληθέντων δασμών αντιντάμπινγκ στην τιμή μεταπωλήσεως ή αν η κανονική αξία μειωθεί κατά ποσό αντίστοιχο προς το double jump (στην χώρα εξαγωγής ή καταγωγής) το ντάμπινγκ, εν πάση περιπτώσει, εξαφανίζεται. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν προκύπτει ως προδήλως ακατάλληλο το ότι ο κοινοτικός νομοθέτης περιόρισε την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ στις περιπτώσεις double jump, όπου η άρνηση επιστροφής θα συνιστούσε πράγματι δυσανάλογη ενέργεια.

82 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» εμφανίζεται, υπό το φως της παρούσας εξετάσεως που περιορίζεται σε καθαρά νομικά ζητήματα, ως ένας μηχανισμός που στηρίχθηκε σε εύλογες εκτιμήσεις. Επομένως, το Πρωτοδικείο αδυνατεί να διαπιστώσει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, θεσπίζοντας τον κανόνα αυτόν, υπερέβη τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως. Κατά συνέπεια, ο επίδικος κανόνας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ως μέτρο «προδήλως ακατάλληλο» για να διασφαλιστεί στην κοινοτική βιομηχανία προσήκουσα προστασία από τα μέτρα ντάμπινγκ.

83 Καίτοι, επομένως, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι ήταν δυνατά άλλα μέσα λιγότερο επαχθή από τον επίδικο κανόνα — πράγμα που ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες και αρνούνται η καθής και η παρεμβαίνουσα —, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί πάντως να υποκαταστήσει το Συμβούλιο ως προς την κρίση του κατά το μάλλον ή ήττον κατάλληλου χαρακτήρα του κανόνα που επέλεξε ο κοινοτικός νομοθέτης, εφόσον δεν αποδείχθηκε ότι ο κανόνας αυτός είναι «προδήλως ακατάλληλος» για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψεις 93 έως 95).

84 Όσον αφορά τις συνέπειες, για τη λύση της παρούσας διαφοράς, από τις νέες διατάξεις που θεσπίστηκαν, καθόσον διαρκούσε η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, σε επίπεδο τόσο ΓΣΔΕ όσο και Κοινότητας, πρέπει να υπομνηστεί ότι οι προσφεύγουσες επικαλούνται το άρθρο 11, παράγραφος 10, του κανονισμού 3283/94 και το άρθρο 9.3.3 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, ισχυριζόμενες ότι το γεγονός ότι εγκαταλείφθηκε ο επίδικος κανόνας με τις νέες αυτές διατάξεις αποδεικνύει τον υπερβολικό τους χαρακτήρα. Εντούτοις,

δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε ο προδήλως ακατάλληλος χαρακτήρας του κανόνα αυτού, οι νέες διατάξεις που επικαλούνται οι προσφεύγουσες δεν είναι δυνατό να θεωρηθούν παρά ως διαφορετικές επιλογές στις οποίες είχε ασφαλώς τη δυνατότητα να προβεί ο κοινοτικός νομοθέτης, χωρίς πάντως να μπορεί το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει ότι το Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο, το 1988, να θεσπίσει παρόμοιες διατάξεις, ευνοϊκότερες για τις προσφεύγουσες απ' ό,τι ο επίδικος κανόνας. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα που αντλείται από τις νέες κοινοτικές και διεθνείς διατάξεις δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

85 Δευτερευόντως, πρέπει να προστεθεί ότι, ακόμη και αν ο δικαστικός έλεγχος δεν περιοριζόταν στον προδήλως ακατάλληλο χαρακτήρα του επίδικου κανόνα, η εξέταση του Πρωτοδικείου δεν θα μπορούσε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Πράγματι, πρέπει να υπομνηστεί ότι οι προσφεύγουσες περιόρισαν την αιτίασή τους σε ένα καθαρά νομικό ζήτημα (βλ. ανωτέρω, σκέψη 51). Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν είναι σε θέση να περιλάβει στην εξέτασή του το οικονομικό πλαίσιο εντός του οποίου εφαρμόστηκε ο επίδικος κανόνας.

86 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να προβεί στη διαπίστωση ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, εφαρμόζοντας τον επίδικο κανόνα, υπερέβη τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως και, κατά συνέπεια, παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας. Η αιτίαση που αντλείται από την παραβίαση της αρχής αυτής πρέπει επομένως να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως που αντλείται από την παράβαση του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979

Επιχειρήματα των διαδίκων

87 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι το Πρωτοδικείο θα πρέπει να διαπιστώσει τον παράνομο χαρακτήρα του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», καθόσον αυτός συνιστά παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 6, του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979, δεδομένου ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ δεν συνιστούν έξοδα, δασμούς και φορολογικές επιβαρύνσεις που ανέκυψαν μεταξύ της εισαγωγής και της μεταπωλήσεως. Η εφαρμογή του κανόνα αυτού θα είχε ως αποτέλεσμα τη διαπίστωση περιθωρίου ντάμπινγκ, καίτοι, πράγματι, αυτό δεν υφίσταται, ενώ η Κοινότητα είναι υποχρεωμένη, δυνάμει της θεμελιώδους

αρχής που καθιερώθηκε με τον κώδικα αντιντάμπινγκ, να επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ μόνο μέχρι του αναγκαίου ποσού για την αντιστάθμιση ή την αποτροπή ντάμπινγκ και να επιστρέφει καταβληθέντες δασμούς, όταν το ύψος τους υπερβαίνει το ύψος του πραγματικού περιθωρίου ντάμπινγκ. Η επιστροφή αυτή είναι, εξ ορισμού, αναγκαία αν οι δασμοί επέφεραν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, δηλαδή προκάλεσαν τον τερματισμό του ντάμπινγκ είτε μέσω αυξήσεων της τιμής πωλήσεως κατά την εξαγωγή είτε μέσω άλλων τροποποιήσεων των στοιχείων του υπολογισμού του ντάμπινγκ. Η άρνηση χορηγήσεως των αναγκαίων επιστροφών, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι το ύψος του επιβληθέντος δασμού αντιντάμπινγκ δεν υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ, είναι επομένως παράνομη.

88 Οι προσφεύγουσες δεν δέχονται ότι ο δασμός αντιντάμπινγκ που καταβλήθηκε μπορεί να θεωρηθεί ως δαπάνη κατά την έννοια των δαπανών του συνδεόμενου εισαγωγέα, όπως συμβαίνει με τους δασμούς. Πράγματι, ακόμη και ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ είναι από τη φύση του προσωρινός δασμός που προορίζεται να εξουδετερώσει κατά προσέγγιση το προβλεπόμενο ντάμπινγκ, αυτή δε η κατά προσέγγιση εκτίμηση στηρίζεται σε διαπιστώσεις αφορώσες το ντάμπινγκ που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της αρχικής περιόδους έρευνας (1984 στην περίπτωση του ομίλου NMB). Η διαδικασία της επιστροφής έχει ως σκοπό τον οριστικό καθορισμό του πραγματικού περιθωρίου ντάμπινγκ για τις εισαγωγές που αποτελούσε το αντικείμενο της αιτήσεως επιστροφής και, κατά συνέπεια, τον καθορισμό του δασμού ο οποίος επιτρέπεται στη συγκεκριμένη περίπτωση να επιβληθεί επί των εισαγωγών αυτών. Σε ένα τέτοιο σύστημα, ο προσωρινός δασμός που καθορίζεται κατά προσέγγιση δεν μπορεί να αποτελεί, αυτός καθεαυτός, παράγοντα που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για να διαμορφωθεί μεγαλύτερο πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ. Είναι εξίσου παράνομο μία πληρωμή που ζητείται εκ των προτέρων ως προκαταβολή φορολογικής οφειλής, το οριστικό ύψος της οποίας θα πρέπει να καθοριστεί μεταγενεστέρως, να μπορεί να λαμβάνεται υπόψη ως παράγων που επιφέρει μάλιστα αύξηση του ποσού της οριστικής φορολογικής οφειλής.

89 Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η ανάλυση κατά την οποία ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» συνιστά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει η Κοινότητα από τον κώδικα αντιντάμπινγκ επιβεβαιώνεται από την εξέταση των πρακτικών που ακολουθούν οι εμπορικοί εταίροι της Κοινότητας. Στην αλληλουχία αυτή, υπογραμμίζουν ότι δεν υπονοούν ότι η Κοινότητα οφείλει να ακολουθεί τις πρακτικές ή τους κανόνες των εμπορικών της εταίρων. Πάντως, κρίσιμες ενδείξεις μπορούν να συναχθούν από τη μελέτη αυτών των κανόνων και πρακτικών. Συγκεκριμένα, στα συστήματα αντιντάμπινγκ των Ηνωμένων Πολιτειών, της Αυστραλίας και του Καναδά, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβάλλονται δεν χρησιμεύουν για την αύξηση του

πραγματικού περιθωρίου ντάμπινγκ. Αρκεί επομένως, προκειμένου να επιτευχθεί επιστροφή των δασμών αυτών, να γίνει μία απλή προσαύξηση της τιμής μεταπωλήσεως προκειμένου να εξαλειφθεί το ντάμπινγκ. Αναφέρονται επίσης στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα για την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-1709), ο οποίος τόνισε ότι η αποκλίνουσα πρακτική των εμπορικών εταίρων της Κοινότητας αποτελεί ένα στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την ερμηνεία της κοινοτικής νομοθεσίας και το οποίο επιβεβαιώνει ότι το σύστημα που θέσπισε η Επιτροπή δεν είναι από τη φύση του αναγκαίο και αναπόφευκτο.

90 Οι προσφεύγουσες στηρίζονται, επιπλέον, στο «έγγραφο Dunkel» το άρθρο 9.3.3 του οποίου επιβάλλει στις αρμόδιες αρχές την υποχρέωση να λαμβάνουν υπόψη «τυχόν αυξομειώσεις της τιμής μεταπώλησης, οι οποίες έχουν την αναμενόμενη επίδραση επί των κατοπινών τιμών πώλησης», περαιτέρω δε «να υπολογίζουν την τιμή εξαγωγής χωρίς να αφαιρούν το ποσό που αντιστοιχεί στους καταβληθέντες δασμούς αντιντάμπινγκ, εφόσον έχουν προσκομιστεί πειστικά αποδεικτικά στοιχεία για το θέμα αυτό». Το κείμενο αυτό δεν επιτρέπει προφανώς την αφαίρεση του δασμού αντιντάμπινγκ που εξομοιώνεται με δαπάνη. Η αναφορά στις αυξομειώσεις της τιμής μεταπωλήσεως των πελατών των συνδεομένων εισαγωγέων εξηγείται με τον συλλογισμό ότι, αν η τιμή αυτή δεν αυξάνει, καίτοι η προφανής τιμή του συνδεόμενου εισαγωγέα έχει αυξηθεί, αυτό δικαιολογεί τη σκέψη ότι καταβλήθηκε ορισμένο ποσό ως συγκεκαλυμμένη έκπτωση.

91 Απαντώντας στο πλαίσιο των μέτρων για την οργάνωση της διαδικασίας που αποφάσισε το Πρωτοδικείο, οι προσφεύγουσες παραδέχτηκαν ότι το άρθρο 2, παράγραφοι 5 και 6, του κώδικα αντιντάμπινγκ, θεωρούμενο αυτοτελώς και εξεταζόμενο βάσει κριτηρίων αποκλειστικά γλωσσικών, δεν αποκλείει τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού». Υπογράμμισαν, εντούτοις, ότι, αν αναγνωστεί ο κώδικας χωρίς προκατάληψη και κατά τρόπο που να λαμβάνεται υπόψη η λογική των διατάξεών του όσον αφορά τις επιστροφές, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο επίδικος κανόνας είναι ασυμβίβαστος με τον κώδικα.

92 Οι προσφεύγουσες προσέθεσαν ότι από το κείμενο του νέου κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994 καθίσταται σαφές ότι κανένας κανόνας δεν επιβάλλει την εξομοίωση του δασμού αντιντάμπινγκ με δαπάνη. Με τον νέο κώδικα καθίσταται ιδίως σαφές ότι, για τους σκοπούς της ερμηνείας του παλαιού άρθρου 2, παράγραφοι 5 και 6, οι δασμοί αντιντάμπινγκ δεν περιλαμβάνονται στις προσαρμογές που πρέπει υποχρεωτικά να πραγματοποιούνται για την κατασκευή της τιμής εξαγωγής.

93 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες δήλωσαν ότι οι διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 είναι ήδη σαφείς και απλοί, καθόσον οι επιβαλλόμενοι δασμοί αντιντάμπινγκ που υπερβαίνουν το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ πρέπει να επιστρέφονται όσο το δυνατόν πιο γρήγορα (άρθρο 8, παράγραφος 3). Όσον αφορά τον νέο κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, υπογράμμισαν ότι το άρθρο 9.3.3 αυτού εγκαταλείπει τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού». Πράγματι, η νέα αυτή διάταξη αποτέλεσε ένα από τα πιο επίμαχα σημεία στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων και συνιστά συμβιβασμό της τελευταίας στιγμής. Η Κοινότητα είχε απομονωθεί, ως προς το σημείο αυτό, κατά τις διαπραγματεύσεις. Συγκεκριμένα, κανένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος δεν εφάρμοζε τη θεωρία του double jump.

94 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι όλα τα επιχειρήματα που διατυπώνουν οι προσφεύγουσες είχαν ήδη προβληθεί στο πλαίσιο της προαναφερθείσας υποθέσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής. Στην απόφασή του που εξέδωσε επί της υποθέσεως αυτής, το Δικαστήριο εξέτασε τα επιχειρήματα αυτά στο σύνολό τους, καθόσον ήταν αναγκαίο για τη συλλογιστική του, και κατέληξε σε ορθά συμπεράσματα. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 17 της αποφάσεως αυτής το Δικαστήριο παρέπεμψε ρητά στην έκθεση ακροατηρίου στην οποία εκτίθενται διεξοδικώς τα περιστατικά και τα επιχειρήματα. Τα επιχειρήματα των προσφευγουσών συνοψίζονται δεόντως στην έκθεση ακροατηρίου που είναι προσαρτημένη στην απόφαση, πράγμα που αποδεικνύει ότι ελήφθησαν πλήρως υπόψη από το Δικαστήριο. Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή αναφέρεται, στο πλαίσιο της άμυνάς της, στις σκέψεις που ανέπτυξε το Δικαστήριο στην εν λόγω υπόθεση.

95 Καθόσον οι προσφεύγουσες αναφέρονται στη «βασική αρχή», κατά την οποία ο δασμός αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ, εάν δε το υπερβαίνει πρέπει να επιστρέφεται το περιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν εκπλήσσει ότι το Δικαστήριο δεν αναφέρθηκε ρητώς στην αρχή αυτή, εφόσον κανείς δεν την αμφισβητεί. Το πραγματικό ζήτημα πάντως, το οποίο όφειλε να εξετάσει το Δικαστήριο, ήταν το τι αποτελεί το «πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ» που δεν πρέπει να υπερβαίνει ο δασμός αντιντάμπινγκ. Το ζήτημα αυτό εξετάστηκε στις σκέψεις 36 έως 40 και 46 έως 58 της εν λόγω αποφάσεως. Στην πραγματικότητα, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι το «πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ» πρέπει να είναι διαφορετικό από αυτό που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', περίπτωση ii, του βασικού κανονισμού.

96 Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι η αναφορά των προσφευγουσών στις πρακτικές των εμπορικών εταίρων της Κοινότητας είναι εν προκειμένω αλυσιτελής. Καίτοι αληθεύει ότι τρεις από τους εμπορικούς εταίρους της Κοινότητας έχουν συστήματα αντιντάμπινγκ που οι προσφεύγουσες θεωρούν λιγότερο αυστηρά από τους συνδεόμενους εισαγωγείς απ' ό,τι το κοινοτικό σύστημα, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι διαφορές του τρόπου λειτουργίας μεταξύ των τριών αυτών συστημάτων αντιντάμπινγκ καθιστούν δύσκολη τη σύγκριση. Εξάλλου, οι εμπορικοί εταίροι της Κοινότητας αναγνώρισαν ότι η υιοθέτηση της μεθόδου που υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες θα δημιουργούσε απαράδεκτες δυσχέρειες κατά την εφαρμογή των κανόνων αντιντάμπινγκ. Συνεπεία του γεγονότος αυτού, το «έγγραφο Dunkel» αντιμετώπιζε το ενδεχόμενο να περιληφθεί στον νέο κώδικα αντιντάμπινγκ μία διάταξη προβλέπουσα ρητώς τη δυνατότητα αφαιρέσεως, υπό ορισμένες περιστάσεις, των δασμών αντιντάμπινγκ, που έχουν καταβάλει οι συνδεόμενοι εισαγωγείς, για την κατασκευή της τιμής εξαγωγής.

97 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι το άρθρο 9.3.3 του νέου κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, καίτοι επιφέρει άμβλυνση της προϋποθέσεως του double jump, επιβεβαιώνει τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού». Πράγματι, η νέα αυτή διάταξη δεν περιελαμβάνετο μεταξύ των γενικών διατάξεων που αφορούν τον υπολογισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ και της κατασκευής της τιμής εξαγωγής, αλλά συνιστά κανόνα εξαιρέσεως όσον αφορά την επιστροφή. Πράγματι, όμως, οι γενικές διατάξεις του άρθρου 2.4 του νέου κώδικα, που αφορούν την κατασκευή της τιμής εξαγωγής, παρέμειναν αμετάβλητες σε σχέση με τον παλαιό κώδικα του 1979. Κατά συνέπεια, από την ίδια την ύπαρξη του άρθρου 9.3.3 καταδεικνύεται ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ περιέχονται στους δασμούς που αναφέρονται στο άρθρο 2.4, διότι διαφορετικά το άρθρο 9.3.3 θα ήταν περιττό. Εξάλλου, όλα τα συμβληθέντα στον νέο κώδικα αντιντάμπινγκ μέρη συμφωνούν ομόφωνα ως προς το σημείο αυτό.

98 Η FEBMA, παρεμβαίνουσα, υπενθυμίζει ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» δεν αντιβαίνει προς τον κώδικα αντιντάμπινγκ. Ο κώδικας αυτός θέτει την αρχή ότι πρέπει να γίνονται προσαρμογές όσον αφορά τα έξοδα που προέκυψαν μεταξύ της εισαγωγής και της μεταπωλήσεως, συμπεριλαμβανομένων των δασμών αντιντάμπινγκ και των φορολογικών επιβαρύνσεων. Οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν κανένα νέο νομικό επιχείρημα προς αντίκρουση αυτής της κρίσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

99 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση των κανόνων του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979, πρέπει, όλως εξαρχής, να υπομνηστεί ότι από τη σκέψη 31 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2069), προκύπτει ότι μια τέτοια παράβαση μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας του κοινοτικού βασικού κανονισμού.

100 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνηστεί ότι το κοινοτικό σύστημα επιστροφών, κατά του οποίου βάλλουν οι προσφεύγουσες, είναι, κατ' ουσίαν, πανομοιότυπο προς το προηγούμενο σύστημα που αποτέλεσε το αντικείμενο της προπαρατεθείσας αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής. Πράγματι, το άρθρο 16 του κανονισμού 2423/88, καθόσον παραπέμπει ρητώς στον επίδικο κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», παρέχει απλώς μια διευκρίνιση σε σχέση με το άρθρο 16 του κανονισμού 2176/84, διευκρίνιση που είναι εξάλλου σύμφωνη με την ερμηνεία της τελευταίας αυτής διατάξεως στην οποία προέβη το Δικαστήριο με την εν λόγω απόφαση.

101 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση αυτή (σκέψη 46 και 47), η μόνη διαφορά που υφίσταται, ως προς την κατασκευή της τιμής εξαγωγής, μεταξύ του σχετικού κοινοτικού κανονισμού και του κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ του 1979 — για τον οποίο επίσης πρόκειται στην παρούσα υπόθεση — είναι ότι ενώ ο κώδικας περιορίζεται στην διατύπωση της αρχής ότι πρέπει να λαμβάνονται δεόντως υπόψη τα έξοδα που προκύπτουν μεταξύ της εισαγωγής και της μεταπωλήσεως, «συμπεριλαμβανομένων των δασμών και φορολογικών επιβαρύνσεων», η κοινοτική ρύθμιση διευκρινίζει ορισμένους από τους δασμούς και τα άλλα έξοδα, συμπεριλαμβανομένων ιδίως των δασμών αντιντάμπινγκ, που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την προσαρμογή. Το Δικαστήριο συνήγαγε συναφώς ότι δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ των διατάξεων του κοινοτικού κανονισμού και των διατάξεων του κώδικα αντιντάμπινγκ.

102 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι το κείμενο του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 είναι σαφές, καθόσον προβλέπει, στο άρθρο 8, παράγραφος 3, ότι το ποσό του δασμού αντιντάμπινγκ δεν πρέπει να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ και ότι ο δασμός που υπερβαίνει το περιθώριο αυτό επιστρέφεται όσο το δυνατόν ταχύτερα. Εντούτοις, δεν υπάρχει καμία παρόμοια διευκρίνιση όσον αφορά

την κατασκευή της τιμής εξαγωγής, αναγκαία για τον καθορισμό του πραγματικού περιθωρίου ντάμπινγκ. Ειδικότερα, τα άρθρα 2, παράγραφοι 5 και 6, και 8, παράγραφος 3, δεν περιέχουν, ούτε ρητώς ούτε σιωπηρώς, καμία ένδειξη ως προς το ζήτημα αν είναι θεμιτός ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού».

103 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι τα συμβαλλόμενα μέρη της ΓΣΔΕ δεν ρύθμισαν με τον κώδικα αντιντάμπινγκ το ειδικό αυτό πρόβλημα, το οποίο τους ήταν γνωστό. Ο κώδικας χαρακτηρίζεται επομένως, και ως προς αυτό το σημείο, από μεγάλη ευκαμψία. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει την έννοια ότι συνεπάγεται ειδική υποχρέωση για την Κοινότητα (προπαρατεθείσα απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, Γερμανία κατά Συμβουλίου, σκέψη 111) να μην επιβάλλει, κατά την εφαρμογή του κώδικα, τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» (βλ. επίσης την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1988, 187/85, FEDIOL κατά Επιτροπής, σ. 4155, σκέψη 12). Επομένως, η άποψη των προσφευγουσών ότι ο επίδικος κανόνας συνιστά παράβαση του κώδικα αντιντάμπινγκ πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

104 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται ούτε από το άρθρο 9.3.3 του νέου κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994 ούτε από την αντίστοιχη διάταξη που περιέχεται στο «έγγραφο Dunkel», απλό σχέδιο κώδικα, τα οποία κείμενα εκφράζουν και τα δύο ορισμένο περιορισμό της ελευθερίας των συμβαλλομένων μερών κατά την εφαρμογή του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού». Αντιθέτως, ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1994 προϋποθέτει, στο άρθρο 2.4, τέταρτη φράση, αυτού, την ύπαρξη ενός κανόνα «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», μόνο δε με το άρθρο 9.3.3 προβλέπεται άμβλυνση της εφαρμογής του κανόνα αυτού.

105 Εξάλλου, κάθε ένας από τους διαδοχικούς κώδικες αντιντάμπινγκ συνιστά το αποτέλεσμα πολυμερών εμπορικών διαπραγματεύσεων που διεξήχθησαν στο πλαίσιο καθενός από τους αντίστοιχους Γύρους της ΓΣΔΕ. Μακρά από του να εντάσσονται σε ένα σύστημα σταθερών κανόνων, οι διάφοροι κώδικες αντικατοπτρίζουν τη διεθνή οικονομική εξέλιξη και τον συσχετισμό δυνάμεων που υφίστανται μεταξύ των συμβαλλομένων μερών κατά τον δεδομένο χρόνο. Κατά συνέπεια, η εφαρμογή του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 δεν μπορεί να επηρεαστεί ουσιωδώς από ερμηνεία που πραγματοποιείται υπό το φως ενός μεταγενέστερου κώδικα, ακόμη δε λιγότερο από ένα απλό σχέδιο κώδικα.

106 Καθόσον οι προσφεύγουσες αναφέρονται επίσης στις πρακτικές των εμπορικών εταίρων της Κοινότητας, αρκεί να υπομνηστεί ότι, όπως έκρινε ήδη το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 49), το γεγονός ότι οι εμπορικοί εταίροι υιοθετούν άλλες μεθόδους δεν καθιστά παράνομο τον κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», όπως αυτός προβλέπεται στον βαλλόμενο βασικό κανονισμό.

107 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεστούν τις διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979 για να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα του εν λόγω κανόνα. Κατά συνέπεια, η αιτίαση που αντλείται από την παράβαση του κώδικα αυτού πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως που αντλείται από την παράβαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

108 Οι προσφεύγουσες, αφενός, προβάλλουν ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» επιφέρει παράνομη διάκριση σε βάρος των συνδεόμενων εισαγωγέων, σε σχέση με τους ανεξάρτητους εισαγωγείς, και, αφετέρου, αντικρούουν την αντίθετη άποψη ότι η μη εφαρμογή του κανόνα αυτού συνεπάγεται παράνομη διάκριση σε βάρος των ανεξάρτητων εισαγωγέων. Οι προσφεύγουσες αναφέρονται στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα για την έκδοση της προπαρατεθείσας αποφάσεως NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-1719 και I-1720), ο οποίος επίσης θεώρησε ότι το σύστημα του οποίου τη νομιμότητα υποστηρίζει η Επιτροπή συνεπάγεται δυσμενή διάκριση σε βάρος του συνδεόμενου εισαγωγέα.

109 Στην αλληλουχία αυτή, οι προσφεύγουσες προβαίνουν, καταρχάς, σε περιγραφή των συνθηκών της κοινοτικής αγοράς ενσφαίρων τριβέων. Κατ' αυτές, η αγορά αυτή είναι εξαιρετικά ανταγωνιστική: από την πλευρά της προσφοράς υφίσταται σημαντικός αριθμός μεγάλων πολυεθνικών παραγωγών, από δε την πλευρά της ζητήσεως υφίστανται πολυάριθμες βιομηχανικές εταιρίες πρώτου μεγέθους που διαθέτουν εξαιρετικά μεγάλη οικονομική ισχύ. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι αγοραστές δεν αποδέχονται διπλή προσαύξηση της τιμής, όπως

απαιτούν οι συνδεόμενοι εισαγωγείς βάσει του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», η δε στάση τους δεν μεταβάλλεται ούτε κατόπιν προσφοράς εκπτώσεως που συνδέεται με ενδεχόμενη επιστροφή σε μία αόριστη μελλοντική ημερομηνία.

110 Ο συνδεόμενος εισαγωγέας δεν μπορεί να επιτύχει επιστροφή παρά μόνο αν προβεί σε διπλή προσαύξηση της τιμής του. Για τον ανεξάρτητο εισαγωγέα, αντιθέτως, μία και μόνο προσαύξηση της τιμής αποτελεί τη μοναδική προϋπόθεση προς τούτο. Όσον αφορά τον επιβαλλόμενο δασμό αντιντάμπινγκ, βρίσκεται προ μιας επιλογής οικονομικής φύσεως: μπορεί είτε να υποστεί το κόστος του δασμού καθ' όσον χρόνο απαιτείται για την επίτευξη της επιστροφής είτε να μετακυλίσει αμέσως το κόστος αυτό στον πελάτη του.

111 Οι προσφεύγουσες αντικρούουν την άποψη ότι προκειμένου να περιέλθει ο συνδεόμενος εισαγωγέας στην ίδια κατάσταση με τον ανεξάρτητο εισαγωγέα είναι αναγκαίο να υποχρεωθεί, σε νομικό επίπεδο, να προβεί σε διπλή προσαύξηση της τιμής. Συναφώς, δεν συμφωνούν με τη συλλογιστική του Δικαστηρίου στην προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 37 και 38) ότι οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς αναγκάζονται να μετακυλίσουν τους δασμούς αντιντάμπινγκ στους αγοραστές τους δεδομένου ότι, αν δεν το πράξουν, αφενός, θα χάσουν τους τόκους επί των καταβληθέντων ποσών και θα υποστούν τα αποτελέσματα ενδεχόμενης υποτίμησης του νομίσματος και, αφετέρου, επειδή αγνοούν τα στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο προσδιορισμός του περιθωρίου ντάμπινγκ, θα διατρέχουν τον κίνδυνο να μην τους χορηγηθεί επιστροφή παρά την αύξηση της τιμής εξαγωγής.

112 Οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι τα δύο πρώτα στοιχεία στα οποία αναφέρεται το Δικαστήριο καταδεικνύονται ως αλυσιτελή, δεδομένου ότι πρόκειται για κινδύνους που υφίστανται κατ' απολύτως πανομοιότυπο τρόπο τόσο ως προς τους συνδεόμενους εισαγωγείς όσο και ως προς τους ανεξάρτητους εισαγωγείς. Το τρίτο στοιχείο είναι τελείως θεωρητικό. Ο συνδεόμενος εισαγωγέας αποτελεί ασφαλώς μέρος μιας ομάδας που γνωρίζει πλήρως όλα τα στοιχεία που θεωρεί ότι έχουν σημασία για την αίτηση επιστροφής, ενώ ο ανεξάρτητος εισαγωγέας δεν γνωρίζει κατά κανόνα ορισμένα από τα στοιχεία του υπολογισμού του ντάμπινγκ που του είναι απαραίτητα για την επίτευξη της

επιστροφής. Πάντως, ο εξαγωγέας στηρίζει κατά κανόνα την αίτηση επιστροφής που υποβάλλει ο ανεξάρτητος εισαγωγέας, παρέχοντας κατάλληλα στοιχεία. Κατά συνέπεια, όσον αφορά τα αναγκαία στοιχεία για την υποβολή αιτήσεως επιστροφής, η θέση του ανεξάρτητου εισαγωγέα δεν διαφέρει ουσιωδώς από τη θέση του συνδεόμενου εισαγωγέα.

113 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι η άποψη περί δυσμενούς διακρίσεως σε βάρος των συνδεομένων εισαγωγέων, σε σχέση με τους ανεξάρτητους εισαγωγείς, απορρίφθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, για τον λόγο ότι οι συνδεόμενοι εισαγωγείς και οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς δεν βρίσκονται σε παρόμοιες καταστάσεις, η δε διαφορετική μεταχείριση δικαιολογείται από το γεγονός ότι, διαφορετικά, θα υφίσταντο δυσμενή διάκριση οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς. Με άλλα λόγια, η διαφορετική μεταχείριση είναι αναγκαία για να διασφαλιστεί ότι και οι δύο κατηγορίες εισαγωγέων αντιμετωπίζονται πράγματι επί ίσης βάσεως υπό την έννοια ότι κάθε μία από τις κατηγορίες αυτές πρέπει να αυξάνει τις τιμές της κατά το ίδιο ποσό.

114 Συναφώς, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ο ανεξάρτητος εισαγωγέας επιδιώκει την πραγματοποίηση κερδών αγοράζοντας ένα προϊόν από οποιονδήποτε μπορεί να του το προμηθεύσει υπό τους πλέον συμφέροντες όρους. Οι στόχοι των εισαγωγέων που συνδέονται με έναν παραγωγό που εφαρμόζει το ντάμπινγκ είναι τελείως διαφορετικοί, επειδή η νομική και οικονομική τους κατάσταση τους υποχρεώνει να ακολουθούν πολιτική ελεγχόμενη από τη μητρική εταιρία που εξυπηρετεί τους δικούς της στόχους ως παραγωγού και εξαγωγέα και μπορεί να συνεπάγεται πωλήσεις με ζημία μεγάλων ποσοτήτων προϊόντων εντός της Κοινότητας. Ελάχιστη σημασία έχει αν οι δραστηριότητες των συνδεόμενων εισαγωγέων είναι προσοδοφόρες ή όχι, εφόσον καταβάλλεται προσπάθεια διασφαλίσεως των μακροπρόθεσμων συμφερόντων της ομάδας. Οι συνδεόμενοι εισαγωγείς δεν χρειάζεται να αποκομίζουν οφέλη από τις εισαγωγές και μεταπωλήσεις τους, ενώ η ίδια η επιβίωση των ανεξάρτητων εισαγωγέων εξαρτάται από την πραγματοποίηση κερδών.

115 Η FEBMA υποστηρίζει ότι ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» αποτελεί προϋπόθεση ζωτικής σημασίας για την αποτελεσματικότητα του βασικού κανονισμού και της προστασίας από το ντάμπινγκ. Υποστηρίζει ότι οι συνδεόμενοι εισαγωγείς αφίστανται συνήθως της μετακυλίσεως των δασμών αντιντάμπινγκ στις τιμές, πράγμα που επιφέρει την αποτυχία των μέτρων αντιντάμπινγκ των οποίων ο πραγματικός σκοπός συνίσταται στην προστασία της κοινοτικής παραγωγής μέσω αυξήσεως της τιμής των οικείων προϊόντων και συνακόλουθης μειώσεως των μεριδίων αγοράς των προϊόντων

αυτών. Επομένως, η επιστροφή δικαιολογείται μόνον εάν ο αγοραστής εντός της Κοινότητας αναγκάζεται τελικά να υποστεί την πρώτη αύξηση τιμής που αντιστοιχεί στους δασμούς αντιντάμπινγκ. Οι πελάτες συνδεομένων εισαγωγέων εντός της Κοινότητας πρέπει επομένως να υφίστανται δύο φορές τα αποτελέσματα των δασμών αντιντάμπινγκ επί των τιμών εισαγωγής. Υπό τις περιστάσεις αυτές, υπάρχουν πολύ περισσότερες πιθανότητες οι συνδεόμενοι εισαγωγείς να μετακυλίουν αμετακλήτως τους δασμούς αντιντάμπινγκ με αποτέλεσμα την αύξηση της τιμής εντός της Κοινότητας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

116 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων αναγνωρίζεται κατά πάγια νομολογία ότι αποτελεί μέρος των θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Η γενική αυτή αρχή δεν επιτρέπει όμοιες καταστάσεις να αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο, διαφορετικές δε καταστάσεις να αντιμετωπίζονται κατά όμοιο τρόπο, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., π.χ., την απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-133/93, C-300/93 και C-362/93, Crispoltoni κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-4863, σκέψεις 50 και 51, και την προπαρατεθείσα απόφαση O'Dwyer κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 113). Εξάλλου, όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο των προϋποθέσεων εφαρμογής της αρχής αυτής, πρέπει να επαναληφθεί ότι στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.

117 Όπως έκρινε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφασή του NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 34 και 35), η φερομένη διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των ανεξαρτήτων και των συνδεομένων εισαγωγέων, όσον αφορά την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ, δικαιολογείται από τη διαφορά που χαρακτηρίζει την κατάστασή τους αντιστοίχως όσον αφορά τις πρακτικές ντάμπινγκ και επομένως δεν αποτελεί δυσμενή διάκριση. Πράγματι, ενώ οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς είναι άσχετοι με τις πρακτικές ντάμπινγκ, οι συνδεόμενοι με τον εξαγωγέα εισαγωγείς βρίσκονται, λόγω του συνδέσμου αυτού, από την άλλη πλευρά του ορίου του ντάμπινγκ κατά την έννοια ότι μετέχουν στις πρακτικές που συνιστούν ντάμπινγκ και, εν πάση περιπτώσει, είναι σε θέση να γνωρίζουν όλα τα στοιχεία στα οποία στηρίζεται το ντάμπινγκ.

118 Εξάλλου, δεν μπορεί να μην γίνει δεκτό το ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που καταβάλλει ο ανεξάρτητος εισαγωγέας κατά την εισαγωγή συνιστούν γι' αυτόν πρόσθετο κόστος το οποίο πρέπει να αντιμετωπίσει κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Υπό τις συνθήκες αυτές, η εξομοίωση, μέσω του επίδικου κανόνα, των ίδιων δασμών με δαπάνη όσον αφορά τον συνδεόμενο εισαγωγέα ισοδυναμεί με οικονομική εξίσωση των δύο αυτών κατηγοριών επιχειρηματιών (βλ., συναφώς, την προπαρατεθείσα απόφαση NMB κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39).

119 Πρέπει να προστεθεί ότι τόσο ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1979 όσο και ο κώδικας αντιντάμπινγκ του 1994 προβλέπουν την ευχέρεια για τα συμβαλλόμενα μέρη να αντιμετωπίζουν ειδικά την κατάσταση κατά την οποία δεν είναι δυνατό να ληφθούν ως βάση οι τιμές εξαγωγής λόγω υπάρξεως ορισμένης συνδέσεως μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα (άρθρο 2, παράγραφος 5, του κώδικα του 1979, και άρθρο 2.3 του κώδικα του 1994). Επομένως, στο επίπεδο ακριβώς της ΓΣΔΕ η κατάσταση των εισαγωγέων που συνδέονται με τον εξαγωγέα τους αποτελεί το αντικείμενο ειδικής ρυθμίσεως που χαρακτηρίζεται από αμφιβολία όσον αφορά την αξιοπιστία της τιμής εξαγωγής που πράγματι εφαρμόζεται. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στον κοινοτικό νομοθέτη ότι παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, προβλέποντας την εφαρμογή του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού» έναντι αποκλειστικώς των συνδεομένων εισαγωγέων.

120 Καθόσον οι προσφεύγουσες φαίνονται να προβάλλουν επίσης ότι ο επίδικος κανόνας, εφαρμοζόμενος αποκλειστικώς στους συνδεόμενους εισαγωγείς, υπερβαίνει το θεμιτό όριο μιας ειδικής μεταχειρίσεως που περιορίζεται σ' αυτήν την κατηγορία επιχειρηματιών, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, ως προς το σημείο αυτό, ο έλεγχος νομιμότητας ανάγεται ήδη στον έλεγχο που πραγματοποιήθηκε σε σχέση με την αρχή της αναλογικότητας. Το Πρωτοδικείο όμως απέρριψε την αιτίαση που αντλείται από την παραβίαση της αρχής αυτής.

121 Κατά συνέπεια, ούτε η αιτίαση που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων μπορεί να γίνει δεκτή.

122 Δεδομένου ότι καμία από τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν προς στήριξη της ενστάσεως που στηρίζεται στην έλλειψη νομιμότητας του βασικού κανονισμού δεν έγινε δεκτή, η ένσταση αυτή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

123 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες NMB-Minebea-GmbH, NMB (UK) Ltd και NMB Italia Srl ηττήθηκαν, καθόσον τα αιτήματά τους αφορούν τους δασμούς αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν από τον Ιανουάριου του 1987 μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου 1990, η δε Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, οι προσφεύγουσες πρέπει να καταδικαστούν στα εν προκειμένω δικαστικά έξοδα.

124 Δεδομένου ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου όσον αφορά την προσφεύγουσα NMB France SARL και, ως προς τις τρεις άλλες προσφεύγουσες, όσον αφορά τα δικαιώματα αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν για την περίοδο μεταξύ της 21ης Σεπτεμβρίου 1990 και του Σεπτεμβρίου 1991, πρέπει να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

125 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η κατάργηση των δασμών αντιντάμπινγκ που πραγματοποιήθηκε με τον κανονισμό 2553/93, η οποία είχε ως αποτέλεσμα να καταστήσει την παρούσα προσφυγή εν μέρει άνευ αντικειμένου, δεν οφείλεται στο ότι το Συμβούλιο ή η Επιτροπή αποδέχτηκαν την άποψη των προσφευγουσών όσον αφορά την έλλειψη νομιμότητας του κανόνα του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», αλλά επειδή τα θεσμικά αυτά όργανα

θεώρησαν ότι δεν υφίσταται κίνδυνος εκ νέου προκλήσεως υλικής ζημίας στη βιομηχανία της Κοινότητας (29η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί δίκαιο να καταδικαστούν επίσης οι προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα που αντιστοιχούν στα στοιχεία της προσφυγής που κατέστησαν άνευ αντικειμένου.

126 Όσον αφορά την παρεμβαίνουσα, το Πρωτοδικείο θεωρεί δίκαιο, υπό τις παρούσες περιστάσεις, να φέρει τα δικαστικά της έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής που άσκησε η εταιρία NMB France SARL.

2) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής που άσκησαν οι εταιρίες NMB-Minebea-GmbH, NMB (UK) Ltd και NMB Italia Srl, καθόσον αυτή αφορά την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν για το από 21 Σεπτεμβρίου 1990 χρονικό διάστημα.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Καταδικάζει αλληλεγγύως τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα, με εξαίρεση τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα η οποία φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Kirschner Vesterdorf Bellamy

Καλογερόπουλος Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Ιουνίου 1996.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung H. Kirschner